

R. Leoncavallo
PAJACE

Giacomo Puccini
GIANNI SCHICCHI

Olshinski

OPERA NA ZAMKU W SZCZECINIE

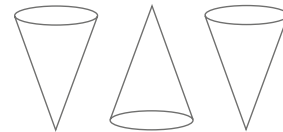
R. Leoncavallo
Pajace (*Pagliacci*)

Prapremiera / Uraufführung:
21.05.1892 r.
Teatro Dal Verme (Mediolan/Mailand)

G. Puccini
Gianni Schicchi

Prapremiera / Uraufführung:
14.12.1918 r.
Metropolitan Opera (Nowy Jork/New York)

Oryginalna wersja językowa z polskimi i niemieckimi napisami /
Originalversion mit polnischen und deutschen Übertiteln

premiera / premiere:
9.03.2019 r.
Opera na Zamku w Szczecinie
Oper im Schloss Stettin

Pajace / Gianni Schicchi

Szanowni Państwo

Przed nami kolejna premiera w Operze na Zamku w Szczecinie. Tym razem na deskach jedyne w województwie zachodniopomorskim teatru muzycznego zobaczymy dyptyk *Pajace / Gianni Schicchi* autorstwa – odpowiednio – Ruggera Leoncavalla i Giacoma Pucciniego. Opera komiczna Pucciniego zestawiona z klasyczną operą Leoncavalla jest połączeniem nieoczywistym.

Już od dłuższego czasu Opera na Zamku ucieka od prostych rozwiązań, poszukuje nowych środków wyrazu, nowych dróg. Ostatnie lata przyniosły przecież nowoczesne aranżacje klasycznych utworów operowych, czego przykładem była chociażby *Traviata* w wersji haute couture. Nie brakowało także próby przeniesienia na scenę utworów kojarzących się dotąd raczej z literaturą, jak niedawna premiera opery Philipa Glassa powstała na bazie *Procesu* Franza Kafki.

Jestem przekonany, że i ta produkcja sprawi, że wszyscy, zarówno artyści, jak i widzowie, będą mieli silne przekonanie, że obrany kierunek rozwoju jest właściwy. Właśnie w tym tkwi siła naszego teatru muzycznego, który respektując i uznając wagę klasycznej opery, co jakiś czas wypuszcza się na nieznanne tereny, poszukując nowych rozwiązań, nowej jakości. Do zobaczenia w Operze na Zamku.

Olgierd Geblewicz

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Sehr geehrte Damen und Herren

Vor uns eine weitere Premiere an der Oper im Schloss Stettin. Auf der Bühne des einzigen Musiktheaters in Westpommern wird dieses Mal ein Diptychon von *Bajazzo/ Gianni Schicchi* von Ruggero Leoncavallo und Giacomo Puccini zu sehen sein. Puccinis komische Oper, nebeneinander gestellte mit Leoncavallos klassischer Oper ist eine nicht offensichtliche Verbindung.

Die Oper im Schloss Stettin läuft seit langem von einfachen Lösungen weg und sucht nach neuen Ausdrucksmitteln, neuen Wegen. In den letzten Jahren wurden moderne Arrangements klassischer Opernwerke, wie *Traviata* in der Haute Couture-Version aufgeführt. Es hat nicht an Versuchen gefehlt, die bisher mit der Literatur in Zusammenhang stehenden Werke auf die Bühne zu übertragen. Ein Beispiel ist hier die Premiere von Philip Glass' Oper, die auf dem *Prozess* von Franz Kafka basiert.

Ich bin überzeugt, dass diese Produktion auch alle Künstler und Zuschauer dazu bringen wird, dass die gewählte Entwicklungsrichtung richtig ist. Hier liegt die Stärke unseres Musiktheaters, das, wenn man die Bedeutung der klassischen Oper respektiert und erkennt, immer wieder unbekannteren Bereichen nachgeht und nach neuen Lösungen und Qualität sucht.

Auf Wiedersehen in der Oper im Schloss Stettin.

Olgierd Geblewicz

Marschall der Woiwodschaft Westpommern

Pajace / Gianni Schicchi

Szanowni Państwo

Każdy z nas, chce czy nie chce, codziennie wciela się w różne role. Świadomie i podświadomie, w pracy, w domu, wśród przyjaciół – odgrywamy sceny. Teatralizujemy nasze życie.

Dzisiaj zobaczymy znakomitą interpretację konstrukcji dramaturgicznej teatru w teatrze. Dwie opery: Pucciniego i Leoncavalla, spłotą się ze sobą oraz zestroją scenę z prawdziwym życiem, groteskę z refleksją. Połączenie tych utworów jest szczególnie inspirujące, bo stwarza możliwość wielu interpretacji. Oba światy: widziany z widowni i ten z perspektywy sceny, stają się błyskotliwie i odważnie pokazaną fuzją dzieł znakomych kompozytorów i librecistów, w której rozgrywają się sceny nam znajome: małżeńskie zdrady i zemsta, rozpacz z powodu utraconej miłości, chciwość rodziny po śmierci bogatego krewnego. To relacje międzyludzkie, przed którymi stawiamy dzisiaj lustro. Spójrzmy w nie. Stańmy się aktorami tego teatru. To o nas. Nie tylko o kimś, kto siedzi w innym rządzie...

Co jest teatrem, a co prawdziwym życiem? A może nie ma granicy? Dzisiaj w Operze na Zamku są Państwo widzami i aktorami. Zapraszamy na teatr w teatrze!

Jacek Jekiel

Dyrektor Opery na Zamku w Szczecinie

Sehr geehrte Damen und Herren

Jeder von uns, wohl oder übel, spielt jeden Tag verschiedene Rollen. Bewusst und unbewusst, am Arbeitsplatz, zu Hause, unter Freunden - wir spielen Szenen. Wir inszenieren unseres Lebens.

Heute sehen wir eine hervorragende Interpretation der dramatischen Struktur des Theaters im Theater. Zwei Opern, von Puccini und Leoncavallo, verschränken sich und stimmen die Szene mit dem realen Leben, eine Groteske mit einer Reflexion ab. Die Verbindung dieser Arbeiten ist besonders inspirierend, weil sie die Möglichkeit vieler Interpretationen schafft. Beide Welten: diese vom Publikum aus und jene aus der Perspektive der Bühne betrachtet, werden sie zu einer brillanten und kühn dargestellten Verknüpfung von Werken großer Komponisten und Librettisten, in denen uns vertraute Szenen vorkommen: Ehebruch und Rache, Verzweiflung über die verlorene Liebe, Familiengier nach dem Tod eines reichen Verwandten. Dies sind zwischenmenschliche Beziehungen, denen wir heute mit einem Spiegel begegnen. Lassen wir uns sie anschauen. Lassen wir uns zu Schauspielern dieses Theaters werden. Es geht um uns. Nicht nur über jemanden, der in einer anderen Reihe sitzt.

Was ist Theater und was ist das wirkliche Leben? Oder gibt es vielleicht keine Grenze? Heute sind Sie in der Oper im Schloss Stettin das Publikum und die Schauspieler. Wir laden Sie ins Theater im Theater ein!

Jacek Jekiel

Intendant der Oper im Schloss Stettin

---

realizatorzy / ausführenden

Kierownictwo muzyczne /
Musikalische Leitung
Vladimir Kiradjiev

Reżyseria / Regie
Michał Znaniecki

Scenografia / Bühnenbild
Luigi Scoglio

Kostiumy / Kostüme
Adam Królikowski

Reżyseria świateł / Lichtregie
Dawid Karolak

Choreografia / Choreographie
Damian Malvacio

Przygotowanie chóru / Vorbereitung des Chores
Małgorzata Bornowska

Przygotowanie chóru dziecięcego /
Vorbereitung des Kinderchors
Katarzyna Berowska

Asystent dyrygenta / Assistent des Dirigenten
Kuba Wnuk

Asystent reżysera / Regieassistent
Anita Maszczyk, Katarzyna Kubińska

Asystent scenografa /
Bühnenbildnerassistent
Waldemar Andrzejak

Korepetytorki / Die Korrepetitiren
Olha Bila
Olha Bilas

Inspicjentka / Inspizientin
Maria Malinowska-Przybyłowicz

Obsada / Rollenbesetzung

Pajace / Pagliacci

Canio, Pajac / der Hampelmann
Alejandro Roy, Georges Wanis

Nedda, Kolombina / Colombina
Joanna Tylkowska-Drożdż, Lucyna Boguszezwska

Tonio, Taddeo
Leszek Skrla, Stefan Hadżic

Silvio, wieśniak / der Bauer
Christian Oldenburg, Tomasz Łuczak

Beppo, Arlekin / Harlekin
Pavlo Tolstoy, Wonhyeok Choi

Kompan 1 / Kamerad 1
Marcin Szech

Kompan 2 / Kamerad 2
Dawid Safin

Syn Cania / Sohn von Canio
Alex Karczewski, Artur Dziekarowski, Marcin Zymek

**Balet, Chór i Orkiestra Opery na Zamku w Szczecinie /
Ballet, Chor und Orchester der Oper im Schloss Stettin**

**Chór dziecięcy przy Operze na Zamku /
Kinderchor an der Oper im Schloss Stettin**

Dyrygent / Dirigent
Vladimir Kiradjiev

Obsada / Rollenbesetzung

Gianni Schicchi

Gianni Schicchi
Leszek Skrla, Stefan Hadżic

Lauretta, jego córka / seine Tochter
Lucyna Boguszezwska, Victoria Vatutina

Zita, kuzynka Buosa Donatiego / Cousine von Buoso Donati
Elżbieta Kaczmarzyk-Janczak, Gosha Kowalinska

Rinuccio, siostrzeniec Zity / Zitas Neffe
Pavlo Tolstoy, Wonhyeok Choi

Gherardo, siostrzeniec Buosa / Buosos Neffe
Piotr Zgorzelski, Marcin Szech

Nella, jego żona / seine Frau
Sandra Klara Januszewska, Iga Caban

Gherardino, jej syn / ihr Sohn
Alex Karczewski, Artur Dziekarowski, Marcin Zymek

Betto di Signa, szwagier Buosa / Buosos Schwager
Rafał Pawnuik, Leszek Holec

Simone, kuzyn Buosa / Buosos Cousin
Janusz Lewandowski, Michał Sobiech

Marco, jego syn / sein Sohn
Paweł Wolski, Dawid Dubec

Ciesca, żona Marca / Marcos Frau
Gosha Kowalinska, Sandra Klara Januszewska

Mistrz Spineloccio, lekarz / Arzt
Tomasz Łuczak, Christian Oldenburg

Messer Amantio di Nicolao, notariusz / Notar
Tomasz Łuczak, Christian Oldenburg

Pinellino, szewc / Schuster
Dawid Safin

Guccio
Dawid Safin

Buoso Donati

**Balet i Orkiestra Opery na Zamku w Szczecinie /
Ballet und Orchester der Oper im Schloss Stettin**

Dyrygent / Dirigent
Vladimir Kiradjiev

Pajace / Pagliacci - libretto

Prolog

Tonio, jeden z aktorów, zwraca się do publiczności i przedstawia sztukę, która za chwilę zostanie odegrana. Podkreśla, że nawet pajac występujący w komedii jak każdy przeżywa szczęście i miłość, zazdrość i cierpienie, i zapewnia, że emocje, których doświadczą widzowie, będą prawdziwe.

Akt I

Trupa wędrownych komediantów przybywa do wioski Montalto. Jej szef Canio zapowiada wieczorne przedstawienie. Canio targany jest przez zazdrość, gdyż jego piękną żoną Neddą interesuje się zbyt wielu mężczyzn. Wyznaje jej, jak bardzo ją kocha, i ostrzega, że gdyby kiedyś była mu niewierna, czeka ją śmierć. Canio razem z towarzyszami udaje się do pobliskiej gospody, Nedda zostaje sama. W tym czasie pojawia się Tonio i zaleca się do niej, jednak gdy chce się zbliżyć, Nedda go uderza. Rozwścieczony sytuacją obiecuje zemstę. Niebawem do Neddy przybywa młody wieśniak Silvio. Okazuje się, że od dawna są oni kochankami i planują wspólną ucieczkę. Tonio, poznawszy sekret, udaje się do gospody po Cania. Silvio ucieka, chociaż zdradzony i rozwścieczony mąż usiłuje go dogonić. Nedda nie chce ujawnić imienia swego kochanka w obawie przed zemstą męża, co rozwściecza go jeszcze bardziej. Sytuację ratuje jeden z aktorów z trupy teatralnej o imieniu Beppo, który odciąga Cania i przypomina mu o rozpoczęciu spektaklu. Ten przeżywa tragedię, ponieważ musi przebrać się w kostium Pajaca, grać komedię, śmiać się i bawić tłum, choć serce pęka mu z bólu (słynna aria *Vesti la giubba*, zawierająca słowa „Śmieję się, pajacu!”).

Akt II

Nedda, już w stroju Kolombiny, żony Pajaca, sprzedaje bilety, ale udaje jej się jeszcze ostrzec Silvia przed mężem. Przedstawienie rozpoczyna się. W pierwszej scenie widzimy Kolombinę w jej mieszkaniu, która czeka na swego kochanka Arlekina (w tej roli występuje Beppo). Zamiast niego pojawia się Taddeo (Tonio) i wyznaje jej miłość. Zza okna dobiegają dźwięki serenady śpiewanej przez Arlekina, który po chwili wchodzi przez okno i pozbywa się konkurenta. Kolombina i Arlekin planują uśpić Pajaca, lecz gdy ten nadchodzi, Arlekin ucieka przez okno, wyznając wieczną miłość Kolombinie. Te słowa godzą Cania w samo serce, przywołując rozgrywający się właśnie w jego życiu miłosny dramat. Komediowa scena dell'arte miesza się ze światem rzeczywistym. Zazdrosny i zrozpaczony mąż resztkami sił stara się opanować. Żąda od żony, by mu wyjawiała imię zbiegłego kochanka. Dziewczyna jest przerażona, widząc, że Canio traci poczucie rzeczywistości, i usiłuje powrócić do teatralnego, komediowego tonu, aby uratować spektakl. Bezskutecznie. Canio wybuchu, przerażona Nedda zbiega ze sceny, lecz ten dopada ją i przeszywa sztyletem. Silvio rzuca się na ratunek, ale jest już za późno. On także ginie z ręki Cania, który rozpoznał w nim kochanka żony. Canio zrozpaczony, zamarły w bezruchu, wypuszcza z ręki sztylet: „La commedia é finita – przedstawienie jest skończone!”.

Vorspiel

Tonio, einer der Schauspieler, wendet sich ans Publikum und sagt das Theaterstück an, das in Kürze gespielt wird. Er betont, dass sogar in einer Komödie spielender Bajazzo, wie jeder anderer Mensch kann Glück, Liebe, Neid, Schmerz, Leid erleben und stellt sicher, dass die von der Zuschauer erfahrende Gefühle ehrlich werden.

1. Akt

Ins Dorf kommt eine Truppe der Wanderkomödianten. Vorstehender der Truppe, Canio sagt die Abendvorstellung an. Er wird vom Neid gebissen, weil für seine schöne Frau, Nedda, interessieren sich zu viele Männer.

Er erklärt ihr seine große Liebe zu ihr und spricht eine Warnung aus: wenn sie ihm jemals untreu wäre, kommt zu ihr der Tod. Canio mit der Genossen der Komödianten kommt in ein Wirtshaus, während Nedda bleibt allein. In dieser Zeit besucht sie Tonio, aber als er Nedda umwerben will, sie versetzt ihm einen Schlag. Der wutentbrannte Canio verspricht die Rache. Demnächst zu Nedda kommt der junge Dörfler, Silvio. Es zeigt, dass sie beide seit Langem Liebespaar sind und planen die gemeinsame Flucht. Tonio, der von diesem Geheimnis erfahren hat, geht ins Wirtshaus um Canio zu benachrichtigen. Silvio flüchtet, obwohl der wutentbrannte und verrätene Mann versucht ihn zu erreichen. Nedda aus Furcht vor der Rache des Mannes will den Namen seines Liebhaber nicht verraten, damit macht sie Canio noch mehr wütend. Die Situation wird von Beppo, einem Schauspieler aus der Truppe gerettet. Er zieht Canio weg und erinnert ihn an den Beginn der Vorstellung. Canio erlebt eine furchtbare Tragödie, weil er sich als ein Bajazzo verkleiden, lachen und der Menschenmenge Spaß machen muss, obwohl sein Herz von Kummer bricht (die berühmte Arie *Vesti la giubba*, die auch bekannte Worte „Lache, Bajazzo“ enthält).

2. Akt

Nedda in der Kleidung der Colombina, Bajazzos Frau, verkauft die Eintrittskarten, aber sie hatte vermocht Silvio vor Canio zu warnen. Beginnt die Vorstellung. Die Szene darstellt Colombina in ihrer Wohnung, die seinen Geliebter Harlekin, dessen Rolle spielt Beppo, erwartet. Anstelle dessen erscheint Taddeo (Tonio), der ihr seine Liebe erklärt. Hinter dem Fenster hervor hört man die Töne der von Harlekin gesungenen Serenade. Harlekin nach einer Weise tritt durch das Fenster ein und sich seines Konkurrenten entledigt. Colombina und Harlekin haben vor den Bajazzo zum Schlafen zu bringen, aber wenn dieser ankommt, Harlekin flüchtet durch das Fenster und erklärt seine ewige Liebe für Colombina. Diese Worte schlagen Canio ganz tief ins Herz und erinnern ihm das Liebesdrama, das sich in seinem Leben vollzieht. Die Szene von der Commedia dell'arte vermischt sich mit wirklicher Welt. Eifersüchtig und verzweifelt, am Ende seiner Kräfte er versucht sich zu beherrschen. Er verlangt von Colombina den Namen des geflüchteten Liebhaber zu verraten. Die junge Frau ist erschrocken, sie sieht, dass Canio der Wirklichkeit entrückt ist. Sie versucht zum Ton des Komödienvorstellung zurückzukehren, um das Spektakel zu retten. Das zeigt sich erfolglos. Canio bricht aus, die erschrockene Colombina flüchtet aus der Bühne, aber er sticht sie mit einem Dolch durch. Silvio eilt zur Rettung, aber es wird zu spät. Er auch wird von Canio umgebracht, der hat den Liebhaber seiner Frau erkennt. Canio verzweifelt, in Unbeweglichkeit erstarrt lässt aus der Hand den Dolch fallen: „La commedia è finita – die Komödie ist geendet.“

Gianni Schicchi - libretto

Akt I

Florencja. Umiera jeden z bogaczy – Buoso Donati. Cała rodzina zbiera się przy łożu śmierci i oplakuje krewnego. Wszyscy po cichu liczą na pokazną część majątku zapisanego w testamentie. Szwagier Donatiego Betto zakłóca żalobną atmosferę, oznajmiając, że nikt nie może liczyć na spadek, gdyż Donati wszystkie swoje dobra zapisał... klasztorowi. Rodzina stara się odszukać testament, licząc na to, że jeszcze nie trafił do notariusza.

Młody Rinuccio, zaręczony z Laurettą, wpada na pomysł, by o pomoc zwrócić się do jej ojca Gianniego Schicchiego. Jest pewny, że jego sprytny przyszyły teść na pewno znajdzie jakieś rozwiązanie. Rodzina odbywa naradę i decyduje się na skorzystanie z pomocy plebejusza, którym to tej pory pogardzała. W domu zmarłego pojawia się tytułowy Gianni Schicchi.

W tym czasie w rodzinie wybucha konflikt o to, czy Rinuccio, młodzieniec z dobrego florenckiego domu, powinien żenić się z dziewczyną bez posagu. Ojciec Lauretty Gianni Schicchi obraża się na złe traktowanie jego i jego córki i odmawia pomocy. Lauretce udaje się jednak wyblagać ją u ojca, który obiecuje, że na pewno coś wymyśli. Wszyscy zgromadzeni zdają sobie sprawę, że testamentu nie można zmienić. Ale zmyślny Gianni znajduje rozwiązanie: rodzina ma udawać, że Buoso Donati wciąż żyje. Każę przenieść ciało zmarłego do innego pokoju, a sam kładzie się do jego łóżka. Pomysł jest niegodziwy, ale genialny w swej prostocie: rzekomy Buoso Donati kona i w ostatnich chwilach życia dyktuje notariuszowi testament. Rodzina jest zachwycona.

Niestety kolejna kwestia burzy spokój w rodzinie: kto i co powinien dostać? Wszyscy kłócą się o dom, młyny, muła... Wreszcie udaje im się dojść do porozumienia – ustalają, że to Schicchi zadecyduje, jakie dobra przypadną krewnym, a on w zamian za to dostanie solidną zapłatę. Zdając sobie sprawę, że to, co się za chwilę stanie, to przestępstwo, wszyscy przysięgają, że nigdy nikomu nie szepną słowa o złamaniu prawa.

Przychodzi notariusz ze świadkami. Schicchi, udając Donatiego, każe zapisać klasztorowi zaledwie 5 lirów i zaczyna dzielić majątek między członków rodziny. Gdy jednak dochodzi do najbardziej wartościowych dóbr, przepisuje je przyjacielowi, który nazywa się... Gianni Schicchi, czyli sobie samemu. Notariusz wychodzi, Schicchi wyrzuca zdruzgotaną rodzinę z domu, która biegnie po nim w popłochu, starając się w ostatnim momencie wynieść z niego choć część wartościowych rzeczy. Rinuccio i jego ukochana Lauretta zostają sami, a na ich namiętny pocałunek z czułością patrzy Gianni Schicchi.

Epilog

Gianni zwraca się do publiczności i prosi o przebaczenie, bo postąpił nikiemnie. Wie, że Dante skazałby go na piekło, ale pieniądze starego Buosa Donatiego zamieniły szubrawstwo w wielkie szczęście dwojga młodych ludzi.

Na podstawie książki *Tysiąc i jedna opera* Piotra Kamińskiego.

Akt

Florencja. Ein Reicher, Buoso Donati, stirbt. Die ganze Familie versammelt sich am Totenbett und trauert um den Verstorbenen. Jeder rechnet mit einem großen Teil, der im Testament erfassten Vermögen. Donatis Schwager, Betto, stört die traurige Atmosphäre und erklärt, dass niemand mit dem Erbe rechnen kann, weil Donati alles sein Eigentum für das Kloster hinterlassen hat. Die Familie versucht das Testament zu finden und hofft, dass es noch nicht zum Notar gekommen ist.

Der junge Rinuccio, verlobt mit Lauretta, kommt auf die Idee, ihren Vater, Gianni Schicchi um Hilfe zu bitten. Er ist sich sicher, dass sein findiger zukünftiger Schwiegervater sicher eine Lösung finden wird. Die Familie nimmt einen Rat und beschließt, die Hilfe des Plebejers, den sie bisher verachtet hat, in Anspruch zu nehmen. Im Haus des Verstorbenen erscheint der Protagonist, Gianni Schicchi.

Zu dieser Zeit entsteht in der Familie ein Konflikt, ob ein junger Mann aus einem guten florentinischen Hause ein Mädchen ohne Mitgift heiraten soll. Laurettas Vater ist wegen Misshandlung von ihm und seiner Tochter beleidigt und verweigert die Hilfe zu geben. Lauretta gelingt es jedoch, ihren Vater um Hilfe zu bitten, der verspricht, sich etwas ausdenken. Jede von versammelten Personen ist bewusst, dass das Testament nicht geändert werden kann. Doch der schlaue Gianni findet eine Lösung: Die Familie muss so tun, als würde Buoso Donati noch leben. Er befiehlt, die Leiche des Verstorbenen in ein anderes Zimmer zu verlegen und selbst legt sich in sein Bett. Die Idee ist niederträchtig, aber brillant in ihrer Einfachheit: der falsche Buoso Donati liegt im Sterben und diktiert seinen Willen dem Notar. Die ganze Familie ist begeistert.

Die nächste Frage stört leider die Ruhe in der Familie: wer soll bekommen und was? Alle streiten über das Haus, die Mühlen, den Maulesel. Schließlich können alle zur Einigung kommen. Sie bestimmen, dass es Gianni Schicchi entscheidet, welche Güter an Anwesenden gegeben werden, und dafür erhält er eine feste Zahlung. Als ihnen klar wird, dass das, was in einem Moment geschehen wird, ein Verbrechen sein wird, schwört jeder, dass sie kein Wort über den Gesetzesbruch flüstern werden. Jeder erkennt, dass das, was in einem Moment passiert, ein Verbrechen ist, und alle schwören, dass sie kein Wort von einem Gesetzesbruch flüstern werden.

Kommt ein Notar mit Zeugen. Schicchi gibt vor, Donati zu sein und befiehlt dem Kloster, nur fünf Lira zu vermachen und danach beginnt er, Vermögenswerte unter den Familienmitgliedern aufzuteilen. Wenn es um die wertvollsten Güter geht, vermacht er sie einem Freund, der... Gianni Schicchi heißt, also sich selbst. Der Notar geht aus und Schicchi wirft die verwüstete Familie aus dem Haus. Jeder gerät in Panik und versucht, wertvolle Dinge aus dem Haus zu holen. Rinuccio und seine geliebte Lauretta bleiben allein und ihr leidenschaftlicher Kuss wird von Gianni Schicchi gesehen.

Epilog

Gianni wendet dem Publikum zu und bittet um Vergebung, dass er böse gehandelt hat. Er weiß, dass Dante ihn zur Hölle verurteilen würde, aber das Geld des alten Donati hat den Betrug in großen Glück junger Menschen verwandelt.

Nach dem Buch *Tausendundeine Oper* von Piotr Kamiński.

Pajace / Gianni Schicchi

Pajace, komedianci i dwa teatry

Chwył dramaturgiczny zwany teatrem w teatrze (a więc usytuowanie w przestrzeni scenicznej jeszcze jednego spektaklu, rozgrywanego na drugiej scenie, gdy aktorzy sami stają się widzami owego przedstawienia) nie jest, wbrew pozorom, tak stary jak sam teatr. Pojawia się dopiero w nowożytności, a jego zadania w ramach widowiska teatralnego są zróżnicowane, zależą od kontekstu fabularnego, w którym został wykorzystany. Najczęściej odgrywa rolę katalizatora, stanowiąc moment zatrzymania akcji właściwej historii, będącej treścią dużego przedstawienia, niepostrzeżenie uzupełnia wiedzę publiczności, dopowiada nowe fakty, odkrywa to, co pozostawało niewypowiedziane. Najslynniejszym przykładem teatru w teatrze jest, oczywiście, sztuka wystawiana w III akcie *Hamleta* Williama Szekspira. Owo *Zabójstwo Gonzagi*, będąc niemal idealną kopią wydarzeń na dworze duńskim, ma zdemaskować mordercę ojca Hamleta – wstrząśnięty widokiem własnej zbrodni (teraz w formie spektaklu grupy wędrownych aktorów) zabójca powinien się zdradzić swym zachowaniem, dając tym dowód swej winy. Życie na scenie przeplata się z życiem realnym (choć i ono, oczywiście, jest tworem wyobraźni angielskiego dramaturga).

Inny przykład wykorzystania dwóch scen teatralnych w dramacie to Szekspirowski *Sen nocy letniej*. Tym razem napięcie między zasadniczą historią – w której zakochane pary stają się widzami sztuki *Najsmutniejsza komedia i najokrutniejsza śmierć Pirama i Tyzby* – a ową komedią, zagrana przez zespół rzemieślników ateńskich, zyskuje momentami walor wręcz farsowy. Aktorzy amatorzy są przedmiotem potrójnej drwiny: ze strony Szekspira (nie tylko przeciw pisarza, ale człowieka teatru, dyrektora, reżysera i aktora), zgromadzonych na scenie pozostałych postaci oraz prawdziwej publiczności siedzącej na widowni.

Do chwytu teatru w teatrze sięgali także polscy twórcy – Stanisław Wyspiański w *Wyzwoleniu* ukazuje kulisy powstawania spektaklu, a członkowie zespołu teatralnego dzielą się refleksjami o kondycji zawodu aktora. W *Nocy listopadowej* ten sam autor świadomie buduje kontrpunkt pomiędzy spektaklem na scenie warszawskiego Teatru Rozmaitości a wydarzeniami na ulicach miasta – dwa światy, dwie rzeczywistości (rozrywka, sztuka i satyra w teatrze, starcia zbrojne i prawdziwa śmierć na zewnątrz), walka z zaborcą za pomocą słowa i walka przy użyciu oręża.

Szczytowym osiągnięciem dramaturgicznym w zastosowaniu teatru w teatrze jest farsa *Czego nie widać* Michaela Frayna. W kolejnych aktach oglądamy sztukę teatralną wystawianą za każdym razem nieco inaczej przez grupę tych samych aktorów. Życie miesza się ze sceniczną fikcją, co doprowadza do utraty kontroli nad grą aktorską oraz uwolnienia prywatnych emocji i kompleksów grających (jak u Leoncavalla).

W *Pajacach* użycie konwencji teatru w teatrze pozwoliło kompozytorowi na przepyszny stylizację muzyczną – w odgrywanym na scenie operowej przedstawieniu à la commedia dell'arte słychać serena-

Bajazzos, Komödianten und zwei Theater

Der dramaturgische Kunstgriff, genannt Theater im Theater (der Standort eines weiteren Spektakels im Bühnenraum, das auf der zweiten Bühne gespielt wird, wenn die Schauspieler selbst Zuschauer dieser Aufführung werden), ist Trotz all Anscheins nicht so alt wie das Theater. Es erscheint nur in der Neuzeit, und seine Aufgaben innerhalb eines Schauspielspektakels sind unterschiedlich und abhängig von dem Handlungszusammenhang, in dem es verwendet wurde. Meistens spielt es die Rolle eines Katalysators. Es ist der Moment, in dem die eigentliche Geschichte auf der Hauptbühne gestoppt wird. Dies ergänzt das Wissen des Publikums unmerklich, fügt neue Fakten hinzu und entdeckt, was unausgesprochen bleibt. Das bekannteste Beispiel für das Theater im Theater ist natürlich das Theaterstück, der im dritten Akt von William Shakespeares *Hamlet* aufgeführt wird. Dieser Die Ermordung des Gonzago, der fast eine ideale Kopie der Ereignisse am dänischen Hof ist, soll den schockierten über den Anblick seines eigenen Verbrechens Mörder von Hamlets Vater aufdecken (jetzt in Form eines Stückes mit der Gruppe von wandernden Schauspielern). Das Leben auf der Bühne ist mit dem wirklichen Leben verbunden (obwohl es natürlich eine Schöpfung der Vorstellungskraft des englischen Dramatikers ist).

Ein anderes Beispiel für die Verwendung von zwei Theaterszenen im Drama ist Shakespeares *Sommernachtstraum*. Dieses Mal gibt es die Spannung zwischen der Hauptgeschichte, in der verliebte Paare die Zuschauer des Stückes *Die traurigste Komödie und der grausamste Tod von Pyramus und Thisbe* werden, und dieser Komödie, die von einer Gruppe athenischer Handwerker gespielt wird. Diese Spannung nimmt Dimensionen einer Farce. Die Amateurschauspieler sind Gegenstand eines dreifachen Spottes: von Shakespeare (der nicht nur Schriftsteller, sondern auch Theatermann, Regisseur, und Schauspieler war), von anderen auf der Bühne versammelten Figuren und von den wahren Publikum, das im Zuschauerraum sitzt.

Polnische Künstler erreichten auch den Bereich des Theaters im Theater. Stanisław Wyspiański in seinem Drama *Befreiung* zeigt die Kulisse der Bildung eines Spektakels, und die Mitglieder der Theatergruppe teilen ihre Nachdenken über den Zustand des Berufs des Schauspielers. Im Drama *Novembertag* baut derselbe Autor bewusst einen Kontrapunkt zwischen dem Theater auf der Warschauer Variété-Bühne und Ereignissen auf den Straßen der Stadt - zwei Welten, zwei Realitäten (Unterhaltung, Kunst und Satire im Theater, bewaffnete Auseinandersetzungen und echter Tod draußen), der Kampf mit der Besatzungsmacht durch das Wort und der Kampf durch die Waffe.

Die dramatische Leistung in der Anwendung von Theater im Theater ist eine *Farce Der Spaß* beginnt von Michael Frayn. In späteren Akten sehen wir uns ein Stück an, das jedes Mal von einer Gruppe derselben Schauspieler anders inszeniert wird. Das Leben vermischt sich mit Bühnenfiktion, was zum Verlust der Kontrolle über das Schauspiel und zur Freisetzung privater Emotionen und Komplexe von Schauspielern führt (wie bei Leoncavallo).

In *Bajazzo* ermöglichte die Verwendung der Konvention von Theater im Theater dem Komponisten eine herrliche musikalische Stilisierung zu verwenden – in der Aufführung, die im Stil der Commedia dell'arte aufgeführt wird, hört man Serenade, Menuett und Gavot, also die Musik

---

Pajace / Gianni Schicchi

---

dę, menuet i gawot, czyli muzykę XVIII w., w którym postaci Arlekina i Kolombiny można było spotkać podczas spektakli odgrywanych we włoskich wsiach i miasteczkach. Kontrast pomiędzy wesołą muzyką i treścią odgrywanej farsy o mężu rogiaczku a autentyczną rozpaczą Cania i liryczno-dramatyczną muzyką większości opery wzmacnia tylko rosnące napięcie słuchaczy na prawdziwej widowni, obserwujących z zewnątrz obie historie... Katalizatorem coraz gorętszej atmosfery i samego wybuchu staje się właśnie teatr w teatrze – farsa, w której jak w lustrze Canio widzi tragizm swego położenia.

Opowieść o trójkącie miłosnym na pograniczu teatru i zwykłego życia ma tak bogatą (a przy tym zwartą) fabułę, że realizatorzy poruszają się w wąsko nakreślonym kręgu plastycznym i kulturowym. Nie można wyjąć tej historii ze środowiska pajaców/klaunów/aktorów, pozbawić jej kontekstu cyrkowo-teatralnego. Można uwspółcześnić kostiumy, przenosząc wydarzenia o sto kilkanaście lat do przodu – do początku XXI stulecia. Akcja rozgrywająca się naraz w kilku miejscach, żywe kolory i projekcje wideo to znak firmowy realizacji salzburskiej z 2015 (reż. Philipp Stölzl). Próba wprowadzenia wątków mafijnych dała niezbyt zadowalający rezultat (Deutsche Oper w Berlinie, reż. David Pountney, 2005), z którego zwycięsko wyszedł tylko José Cura, jako Canio mafioso. Najbardziej znaną realizacją pozostaje film w reż. Franca Zeffirellego z 1982 r. (Canio – Plácido Domingo, Nedda – Teresa Stratas), posługujący się nie tylko teatrem w teatrze, lecz typowo filmowymi środkami wyrazu – ale to już zupełnie inna historia...

(Średnio)wieczne oszustwo

Choć tradycyjnie jako pierwsi weryści wskazywani są Pietro Mascagni i Ruggero Leoncavallo, to weryzm jako styl operowy wywiódł na szczyty rodak ich obu, Giacomo Puccini. Znakomita większość dzieł tego kompozytora to opowieści o zwyczajnych ludziach, współczesnych twórcy lub żyjących niewiele wcześniej. Na tym tle *Gianni Schicchi* wygląda dość niezwykle, bowiem swój rodowód wieździe aż ze... średniowiecza! Jak na operę werystyczną przystało, anegdota fabularna miała swoje źródło w wydarzeniach poświadczonych historycznie. Oto w *Boskiej komedii* Dantego, utworze literackim z XIV wieku, spotykamy w kręgu ósmym Piekła (Pieśń XXX), przeznaczonym dla fałszerzy, postać Gianniego. Jako osoba, która sfałszowała tożsamość, cierpi teraz męki:

„Upiór, który na nim pysk posoczy, / Jest Gianni Schicchi (...) / Co, by dla siebie zdobyć panią stada, / W Buosa Donati postać się przemieni / I po swej woli testament układa”.
(przekł. Edward Porębowicz)

Jak wiadomo, autor *Boskiej komedii* miał skłonność umieszczania w zaświatach autentycznych postaci z życia Florencji – w piekle chętnie widział własnych wrogów. Gianni Schicchi dei Cavalcanti istniał naprawdę – był młodszy od Dantego, wywodził się z chłoptwa. Według Pietra Fanfaniego, autora komentarza do *Boskiej komedii* z 1866 (opierali się na nim twórcy opery), gdy zmarł zamożny florentyńczyk Buoso Donati, wówczas jego syn Simone (ojciec Picardy, Foresego, przyja-

des 18. Jahrhunderts, während die Figuren von Harlekin und Colombina konnte man auf der Aufführungen in italienischen Dörfern und Städtchen finden. Der Kontrast zwischen der fröhlichen Musik mit dem Inhalt der gespielten Farce über einem Hahnrei-Ehemanns und der authentischen Verzweiflung Canios mit der lyrisch-dramatischen Musik der Mehrheit der Oper verstärkt nur die wachsende Spannung der Zuhörer auf das reale Publikum, wobei beide Geschichten von außen betrachtet werden. Der Katalysator für die immer heißere Atmosphäre und die Explosion ist gerade Theater im Theater – eine Farce, in der Canio wie im Spiegel die Tragödie seiner Lage sieht.

Die Geschichte eines Liebesdreiecks an der Grenze zwischen Theater und alltäglichem Leben hat eine so reiche (und doch geschlossene) Handlung, dass sich die Darsteller in einem eng definierten künstlerischen und kulturellen Kreis bewegen. Diese Geschichte kann man nicht aus der Umgebung von Bajazzos / Clowns / Schauspielern herausnehmen, und ihre Zirkus-Theater-Kontextes berauben. Man kann die Kostüme auf den neuesten Stand bringen und die Ereignisse hundert Jahre vor zu Anfang des 21. Jahrhunderts verschieben. Die Aktion, die an mehreren Orten gleichzeitig stattfindet, lebhaft Farben und Videoprojektionen sind das Markenzeichen der Salzburger Umsetzung von 2015 (Regie: Philipp Stölzl). Ein Versuch, Mafia-Motive einzuführen, führte zu einem unbefriedigenden Ergebnis (Berlin, Deutsche Oper, Regie: David Pountney, 2005), nur José Cura, der sich als Canio Mafioso verteidigte. Die bekannteste Regie ist der Film von Franco Zeffirelli aus dem Jahr 1982 (Canio – Plácido Domingo, Nedda – Teresa Stratas), der nicht nur Theater im Theater verwendet, sondern typischerweise auch Ausdrucksmittel des Films – aber dies ist eine völlig andere Geschichte...

Ein mittelalterlicher Betrug

Obwohl Pietro Mascagni und Ruggero Leoncavallo traditionell für die ersten Veristen behaltet werden, brachte Verismus als Opernstil der Landsmann von beiden, Giacomo Puccini, an die Spitze. Die überwiegende Mehrheit der Werke des Komponisten sind Geschichten von einfachen Leuten, zeitgenössischen Künstlern oder denen, die erst kurz zuvor gelebt haben. Vor diesem Hintergrund sieht *Gianni Schicchi* ziemlich ungewöhnlich aus, denn sein Stammbaum führt vom... Mittelalter! Wie es zu eine veristische Oper passt, hatte die Anekdote der Geschichte ihren Ursprung in historisch gesicherten Ereignissen. Hier in *Göttlicher Komödie* von Dante, einem literarischen Werk aus dem vierzehnten Jahrhundert, treffen wir uns im achten Kreis der Hölle (30. Gesang), der für Fälscher bestimmt ist. Hier befindet sich die Figur von Gianni. Als Person, die Identität vorgetauscht hat, leidet er jetzt:

Der Aretiner, der voll Angst geblieben, / Sprach: „Schicchi ist's, der tolle Poltergeist, / Der solch ein wütend Spiel schon oft getrieben.“ (...) / Weil Simon ihn durch's beste Ross verpflichtet, / Als fälscher Buoso sich ins Bett gelegt / Und so für ihn ein Testament errichtet.

Wie Sie wissen, neigte der Autor der *Göttlichen Komödie* dazu, authentische Figuren im Leben von Florenz in die Unterwelt zu bringen – in der Hölle möchte er gern seine eigenen Feinde sehen. Gianni Schicchi dei Cavalcanti existierte wirklich – er war jünger als Dante, er stammte aus der Bauernschaft. Laut Pietro Fanfani, dem Autor des Kommentars zur *Göttlichen Komödie* von 1866 (darauf basierten die Autoren dieser

---

Pajace / Gianni Schicchi

---

ciela Dantego, oraz Corsa, przeciwnika politycznego poety) namówił Giannię, posiadającego niezwykle umiejętności naśladowania głosów innych ludzi, aby odegrał wobec notariusza rolę umierającego Buosa i podyktował testament, na mocy którego cały majątek przypadnie synowi. Za sowiłą opłatą Schicchi zgodził się na sfałszowanie tożsamości umierającego bogacza, ale swoistym zabezpieczeniem dla siebie czyni zapis w testamencie, przeznaczający niemałą ilość pieniędzy i wspaniałą mulicę, której zazdrościła rodzinie Donatich cała Toskania (wspomnianą przez Dantego „panią stada”), właśnie... Gianniemu. Ponieważ panięskie nazwisko żony Dantego brzmiało Donati, a sam poeta wywodził się ze szlachty, więc zuchwalstwo plebejusza Giannię musiało go rozżłościć podwójnie.

Muzyka Pucciniego w najmniejszym stopniu nie stanowi naśladownictwa epoki – próżno szukać tam średniowiecznych chorałów i stylizacji na ówczesny folklor miejski. To partytura na wskroś nowoczesna, groteskowo dopełniająca karykaturalne postacie rodziny Donatich. Muzyka przypomina słuchaczom, że mają do czynienia z operą werystyczną, zakorzenioną w życiowym realizmie i prawdziwości prezentowanych faktów, nawet jeśli w celu rekonstrukcji ich pierwotnej postaci trzeba było się cofnąć o 600 lat. Same postaci bohaterów odwołują się też nieco do figur z *commedia dell'arte*: Gianni to sprytny Arlekin, Lauretta to zakochana Kolombina, Simone przypomina Pantalona, a ubogi kuzyn Betto – służącego Zaniego. Jest nawet doktor, nieodłączna postać tego rodzaju przedstawień, tak silnie wpisanych we włoską tradycję teatralną (pamiętajmy o *Pajacach!*).

Owa „nieznośna lekkość historyczna” pozwalała na przenosiny akcji w inne epoki niż tylko czasy Dantego. W 2004 r. podczas Festiwalu w Glyndebourne można było (w tytułowej roli wystąpił Alessandro Corbelli) obejrzeć włoską rzeczywistość lat dwudziestych, stworzoną przez realizatorów (sami Włosi niezbyt chętnie wracają do okresu międzywojennego, który niemal w całości upłynął im pod znakiem Mussoliniego). W 2007 r. londyńska Royal Opera House przeniosła widzów do Włoch lat 40., zdegradowanych gospodarzo po zakończeniu wojny (Giannim był początkowo Bryn Terfel, chwalony przez krytykę za stworzenie z tej postaci „arcydzieła potwornej wulgarności”, a w 2009 r. zastąpił go Thomas Allen). W 2016 r. w australijskim Perth Gianni fałszował testament Buosa w realiach lat 60., z bajecznie kolorowymi strojami w stylu popartu i damskimi fryzurami à la Jacqueline Kennedy. Magia opery Pucciniego oczarowała Woody'ego Allena i w roku 2007 r. ten reżyser filmowy przygotował własną wersję w Los Angeles, a w 2015 r. wystąpił w owej inscenizacji – śpiewający od dłuższego czasu barytonem – sam Plácido Domingo. Akcja u Allena rozgrywa się w połowie XX w. gdzieś we włoskiej dzielnicy Nowego Jorku (czyżby aluzja do *Ojca chrzestnego* Francisca Forda Coppola?) – jak widać, fałszerz ma się świetnie w każdej epoce...

Andrzej Wątorski

Oper), starb der wohlhabende Florentiner Buoso Donati, sein Sohn Simone (Vater von Piccardo, Forese, Dantes Freund und Corso, politischer Gegner des Dichters), überredete Gianni, der die ungewöhnliche Fähigkeit hatte, die Stimmen anderer Menschen zu imitieren, die Rolle des sterbenden Buoso im Notar zu spielen, und diktierte ein Testament, unter dem alles Eigentum an seinen Sohn fällt. Für eine teure Gebühr erklärte sich Schicchi bereit, die Identität eines sterbenden reichen Mannes zu fälschen, aber eine Art Selbstschutz macht in seinem Testament ein Vermächtnis: er gab für Gianni eine große Menge Geld und ein wunderbares Ross ab, um die Familie und ganze Toskana ihn beneidete. Da der Geburtsname von Dantes Frau Donati war und der Dichter selbst vom Adel stammte, musste ihn die Unverschämtheit des plebejischen Gianni zweimal verärgern.

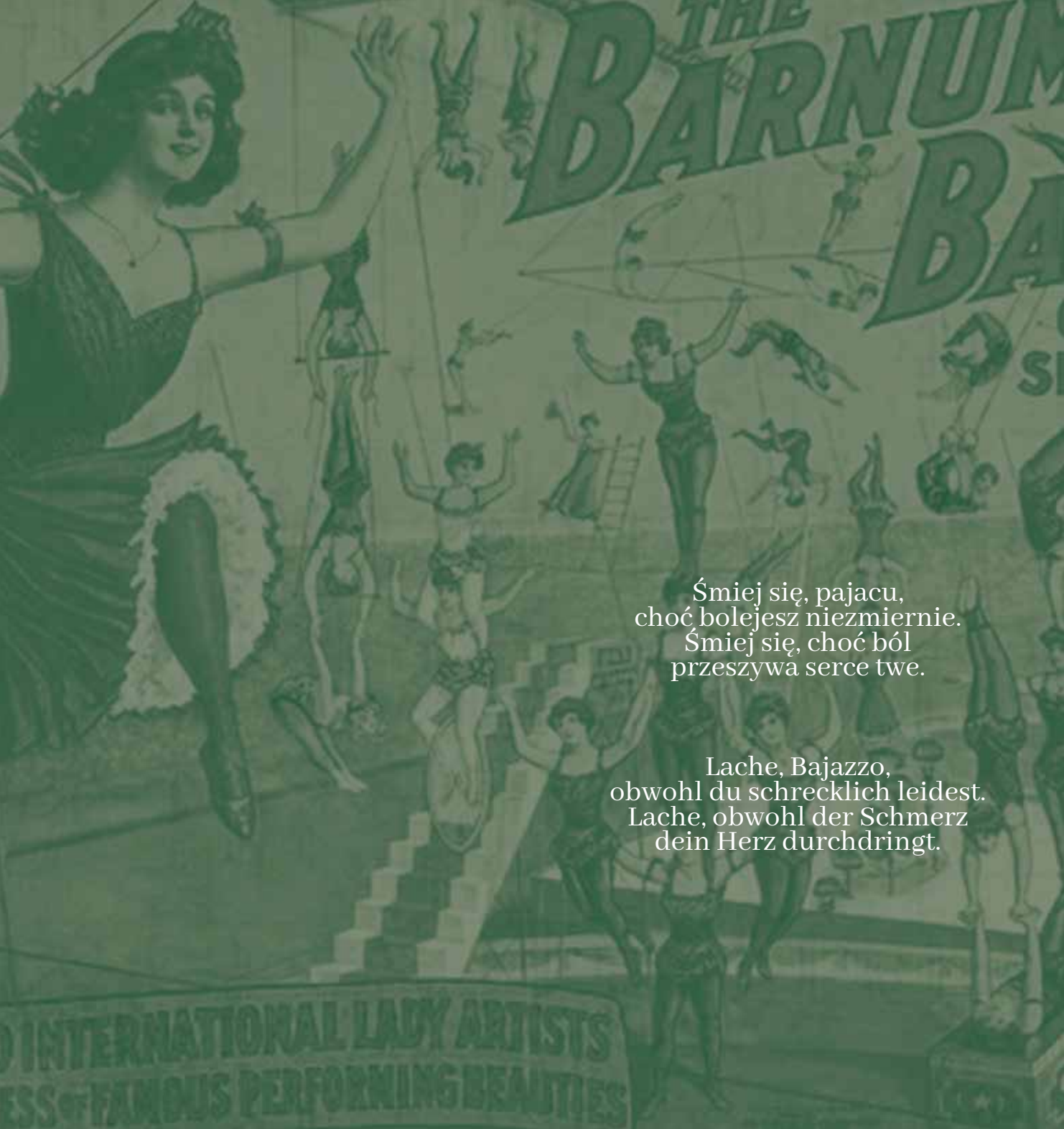
Puccinis Musik sogar im geringsten ist keine Nachahmung der Epoche – es ist vergeblich, dort mittelalterliche Choräle und Stilisierungen für die damalige Stadtfolklore zu finden. Diese Partitur ist durch und durch modern und ergänzt die Karikaturen der Donati-Familie grotesk. Die Musik erinnert den Hörer daran, dass es sich um eine veristische Oper handelt, die im Realismus und der Wahrheit der präsentierten Tatsachen verwurzelt ist, auch wenn wir, um ihre ursprüngliche Form zu rekonstruieren, 600 Jahre zurücklegen mussten. Die Figuren selbst beziehen sich auch auf die Figuren von der *Commedia dell'arte*: Gianni ist ein kluger Harlekin, Lauretta ist die verliebte Colombina, Simone ähnelt Pantalona und der arme Cousin Betto – Diener Zani. Es gibt sogar einen Arzt, eine untrennbare Form dieser Art von Aufführung, die sehr stark in die italienische Theatertradition eingeschrieben ist (denken wir an den *Bajazzo!*).

Diese „unerträgliche historische Leichtigkeit” ermöglichte die Übertragung von Anteilen in andere Zeiträume als nur Dantes Zeiten. Während des Festivals in Glyndebourne war es 2004 möglich (in der Titelrolle von Alessandro Corbelli), die italienische Realität der 1920er Jahre zu sehen, die von den Ausführenden geschaffen wurde (die Italiener selbst sind nicht sehr bereit, in die Zwischenkriegszeit zurückzukehren, die fast vollständig unter das Zeichen Mussolini fiel). Im Jahr 2007 verlegte das Londoner Royal Opera House in den 1940er Jahren Zuschauer nach Italien, das nach Kriegsende wirtschaftlich degradiert waren (Gianni war zunächst Bryn Terfel, der von den Kritikern für das „Meisterstück monströser Vulgarität” gelobt wurde, und 2009 wurde er durch Thomas Allen ersetzt).

Im Jahr 2016 fälschte Gianni im australischen Perth Buosos Testament in Realien der 1960er Jahren mit farbenfrohen Pop-Art-Kostümen und Frauenfrisuren à la Jacqueline Kennedy. Die Magie von Puccinis Oper verzauberte Woody Allen. 2007 bereitete dieser Regisseur seine eigene Version in Los Angeles vor und 2015 spielte er in dieser Inszenierung – langjähriger Bariton-Sänger – Plácido Domingo selbst. Allens Aktion findet in der Mitte des zwanzigsten Jahrhunderts irgendwo im italienischen Stadtteil New York statt (vielleicht eine Anspielung auf den *Paten* von Francis Ford Coppola?) – wie es zu sehen ist, dem Fälscher in jedem Alter geht es gut.

Andrzej Wątorski

THE BARNUM BAZAR

Śmieję się, pajacu,
choć bolejesz niezmiernie.
Śmieję się, choć ból
przeszywa serce twe.

Lache, Bajazzo,
obwohl du schrecklich leidest.
Lache, obwohl der Schmerz
dein Herz durchdringt.

INTERNATIONAL LADY ARTISTS
FAMOUS PERFORMING BEAUTIES

Vladimir Kiradjiev

Kierownictwo muzyczne / Musikalische Leitung

W Akademii Muzycznej w Sofii studiował dyrygenturę, kompozycję i prowadzenie chórów. W latach 1991–1992 był szefem artystycznym wiedeńskiej Residenzorchester, w 1994 r. – dyrygentem na Lucerneńskim Festiwalu Muzycznym, gdzie pełnił funkcję composer in residence. W latach 1995 i 1996 współpracował z reżyserem G. Friedrichem oraz śpiewakami R. Kolo i M. Salminenem w Operze Niemieckiej w Berlinie. Od 1996 r. jest stałym gościem festiwalu operowego w Siguldzie (Łotwa), gdzie współpracuje z takimi gwiazdami, jak: A. Netrebko, E. Garanca, M. Kowalewska. Dyryguje orkiestrami w całej Europie, a także w Chinach. Pracował z zespołami operowymi w całej Europie. Jest profesorem na Uniwersytecie Muzycznym w Wiedniu.

An der Musikakademie in Sofia studierte er Dirigentenstudium, Komponieren und Dirigieren von Chören. In den Jahren 1991-1992 war er künstlerischer Leiter des Wiener Residenzorchesters, 1994 der Dirigent des Musikfestivals in Luzern, bei dem er als Composer in Residence tätig war. 1995 und 1996 arbeitete er mit Regisseur G. Friedrich und den Sängern R. Kolo und M. Salminen an der Deutschen Oper in Berlin zusammen. Seit 1996 ist er regelmäßiger Gast beim Sigulda Opernfestival (Lettland), wo er mit Stars wie A. Netrebko, E. Garanca und M. Kowalewska zusammenarbeitet. Er dirigiert Orchester in ganz Europa sowie in China. Er ist Professor an der Musikuniversität in Wien.

Michał Znaniecki

Reżyseria / Regie

Studiował na Uniwersytecie Bolońskim. Zadebiutował w La Scali, mając 24 lata. Jest reżyserem, dramaturgiem, scenografem i pedagogiem, autorem ponad 190 spektakli. Pracuje na najważniejszych scenach operowych całego świata. Wyspecjalizował się w megaprodukcjach plenerowych, które realizował m.in. na stadionach, wyspach, a nawet na pustyni. Szczególnie miejsce w jego dorobku zajmują projekty teatralne, edukacyjne i angażujące grupy wykluczone społecznie. Współpracował z największymi nazwiskami świata opery i teatru, m.in. z Placidem Domingiem, Piotrem Beczałą, Mariuszem Kwietniem. W 2012 r. z okazji 20-lecia działalności artystycznej odznaczony Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Er hat an der Universität von Bologna studiert. Mit 24 Jahren debütierte er an der La Scala. Er ist Regisseur, Dramatiker, Bühnenbildner, Pädagoge und Autor von über 190 Aufführungen. Er arbeitet an den wichtigsten Opernbühnen der Welt. Er spezialisiert sich auf Freilicht-Megaproduktionen, die er unter anderem in Stadien, Inseln und sogar in der Wüste realisiert wurden. Einen besonderen Platz in seiner Arbeit nehmen Theater-, Bildungs- und Mitmachprojekte, die die sozial ausgeschlossene Gruppen anstellen. Er arbeitete mit den größten Namen der Opern- und Theaterwelt zusammen, darunter mit Placido Domingo, Piotr Beczała, Mariusz Kwiecień. Anlässlich des 20-jährigen Jubiläums der künstlerischen Tätigkeit erhielt er 2012 die Silbermedaille „Verdient für die Kultur – Gloria Artis”.

Luigi Scoglio

Scenografia / Bühnenbild

Ukończył Państwowy Instytut Sztuki „E. Basile” (Mesyna) i Akademię Sztuk Pięknych (Urbino). Obecnie pracuje jako scenograf w teatrze (opera i dramat), filmie i reklamie we Włoszech i za granicą. Zajmuje się instalacjami wideo, fotografią, instalacjami i projektowaniem wizualnym wystaw artystycznych oraz wydarzeń związanych ze scenografią w formie pokazu lub wydarzenia. W 2010 r. w Polsce był nominowany do nagrody Best Production Designer za musical *The Producers*. W 2011 r. w Hiszpanii zdobył pierwszą nagrodę w kategorii najlepsza operowa produkcja roku za *Oniegina* (współpraca z Operą Krakowską). Otrzymał Złotą Maskę za scenografię teatralną (2018 r.) do opery *Romeo i Julia* (Opera Śląska) i musical *Sunset Boulevard* (Teatr Rozrywki w Chorzowie).

Er absolvierte das Staatliche Kunstinstitut „E. Basile” (Messina) und der Akademie der Künste (Urbino). Derzeit arbeitet er als Bühnenbildner am Theater (Oper und Drama), Film und Werbung in Italien und im Ausland. Er befasst sich mit Videoinstallationen, Fotografie, Installationen und visueller Gestaltung von künstlerischen Ausstellungen und Veranstaltungen, die sich auf Bühnengestaltung beziehen, in Form einer Show oder Veranstaltung. 2010 wurde er in Polen für Preis Best Production Designer für das Musical *The Producers* nominiert. In Spanien gewann er 2011 den ersten Preis in der Kategorie der besten Opernproduktion des Jahres für *Eugenij Onegin* (Kooperation mit der Krakauer Oper). Für das beste in Polen im Jahr 2018 Theaterbühnenbildung erhielt er die Goldene Maske für die Oper *Romeo und Julia* (Schlesische Oper) und das Musical *Sunset Boulevard* (Teatr Rozrywki in Chorzów).

Adam Królikowski

Kostiumy / Kostüme

Kostiumolog, stylist, designer (Polsko-Amerykańska Szkoła Stylizacji w Chicago), filozof (Uniwersytet Łódzki). Współpracował z Canal+ jako look creator, stylist, kostiumolog i charakteryzator. Współpracuje przy sesjach reklamowych takich firm, jak Play, Discovery Channel. W Teatrze Telewizji odpowiadał za stylizację i kostiumy. Współpracował przy teledyskach m.in. Edyty Górniak i Maanam. Jego teatralne realizacje można oglądać m.in. w przedstawieniach: *Calineczka i Bestia* (reż. P. Jaszczak), *Historia brzydoty i Podziemne słońce* (reż. A. Piotrowska), *Yemaya* (reż. M. Majewska), *Pajace* (reż. M. Znaniecki, Teatro Sociale w Como), *Macht mir Spaß* reż. P. Soroka, *Przedmiot nieocenionej wartości* (chor. J. Czajkowska).

Kostümkundler, Stylist, Designer (polnisch-amerikanische Stylingschule in Chicago), Philosoph (Universität Lodz). Er hat mit Canal + als Look-Creator zusammengearbeitet, als Stylist, Kostümkundler und Visagist. Er arbeitet in Werbesitzungen von Unternehmen wie Play, Discovery Channel mit. Im Fernsehtheater war er für Stilisierung und Kostüme verantwortlich. Er arbeitete an Musikvideos mit, darunter mit Edyta Górniak und Maanam. Seine theatralischen Realisierungen sind unter anderem zu sehen in Aufführungen: *Däumelinchen und Die Bestie* (Regie: P. Jaszczak), *Geschichte der Hässlichkeit* und *Untergrundsonnen* (Regie: A. Piotrowska), *Yemaya* (Regie: M. Majewska), *Der Bajazzo* (Regie: M. Znaniecki, Teatro Sociale in Como), *Macht mir Spaß* Regi: P. Soroka, ein Objekt von unschätzbarem Wert (Choreografie: J. Czajkowska).

Dawid Karolak

Reżyseria światel / Lichtregie

Od 2006 r. związany z Operą na Zamku w Szczecinie. Jako reżyser światła współtworzył tu spektakle: *Bajki ci opowiem*, *Napój miłosny*, *O krasnoludkach i sierotce Marysi*, *Historia najmniej prawdopodobna*, *Polowanie na czarownice*, *Dziadek do orzechów* oraz nagrodzone Bursztynowym Pierścieniem: *Zemsta nietoperza*, *Ogniwa – wieczór nowych choreografii do muzyki W. Lutosławskiego*, *Dzieje grzechu* i *Dzieci z dworca ZOO*. Realizował oświetlenie na Przystanku Woodstock (2014–2016), był także reżyserem światła na Grechuta Festival (2016-2018). Współpracował z reżyserami: J. Stokalską, N. Babińską, J. Baranem, reżyserami światła: M. Igielskim i B. Palewiczem, oraz choreografami, np. z K. Urbańskim, A. Hop, C. Marston, R. Glumbkiem.

Ab 2006 verbunden mit der Oper im Schloss Stettin. Als Lichtregisseur hatte er an der Bildung folgender Produktionen teil: *Ich erzähle dir die fabeln...*, *Der Liebestrank*, *Über Zwerge und Waise Marie*, *Die unwahrscheinlichste Geschichte*, *Hexenhatz*, *Der Nussknacker* und mit Bernstein-Ring preisgekrönte: *Fledermaus*, *Kettenglieder - der Abend der neuen Choreographie für W. Lutosławskis Musik*, *Die Geschichte einer Sünde*, und *Kinder vom Bahnhof Zoo*. Er realisiert Beleuchtung bei Rockfestival Przystanek Woodstock (2014-2016), und er war auch Lichtdirektor beim Grechuta Festival (2016-2018). Er arbeitete mit den Regisseuren zusammen: J. Stokalska, N. Babińska, J. Baran, Lichtdirektoren: M. Igielski und B. Palewicz und mit Choreographen, z. B. mit K. Urbański, A. Hop, C. Marston, R. Glumbek.

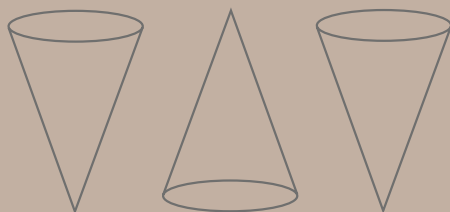
Damian Malvacio

Choreografia / Choreographie

Choreograf, który szkolił się w różnych stylach i technikach. Zdobył stypendia m.in. na Uniwersytecie Berkeley, Impustanz, Universidad de Buenos Aires. Brał udział w festiwalach w USA, Austrii, Włoszech, Chile, Brazylii i Norwegii jako tłumacz i choreograf. Ponadto uczestniczył w znaczących produkcjach w operze Colon Theatre i lokalnych teatrach w Buenos Aires, w La Plata (Teatro Municipal Buenos Aires, Municipal La Plata, Argentyna), Santiago (Teatro Municipal de Santiago, Chile) i Como we Włoszech (Teatro Sociale). Został nagrodzony wieloma nagrodami, np. Teatro del Mundo, Jovenes Coreografos, Bienal de Arte Argentina. Przez dwa sezony był głównym choreografem Festival Opera Tigre w Argentynie.

Ein Choreograph, der in verschiedenen Stilen und Techniken ausgebildet wurde. Er gewann Stipendien unter anderem an der University of Berkeley, Impustanz, Universidad de Buenos Aires. Als Übersetzer und Choreograph nahm er an Festivals in den USA, Österreich, Italien, Chile, Brasilien und Norwegen teil. Darüber hinaus hat er an großen Produktionen im Colon Theatre und in den lokalen Theatern in Buenos Aires, in La Plata (Teatro Municipal Buenos Aires, Municipal La Plata, Argentinien), Santiago (Teatro Municipal de Santiago, Chile) und Como in Italien (Teatro Sociale) teilgenommen. Er wurde mit zahlreichen Preisen ausgezeichnet, darunter Teatro del Mundo, Jovenes Coreografos und Bienal de Arte Argentina. Für zwei Spielzeiten war er der Hauptchoreograf des Festival Opera Tigre in Argentinien.

Małgorzata Bornowska

Przygotowanie chóru / Vorbereitung des Chores

Ukończyła Wydział Edukacji Muzycznej w Akademii Muzycznej w Warszawie, a także Podyplomowe Studia Chórmistrzostwa oraz Emisji Głosu w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. W 2011 r. uzyskała stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie dyrygentura na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Od 2005 r. jest chórmistrzem w Operze na Zamku w Szczecinie, od 2013 również dyrygentem, a także adiunktem na Wydziale Edukacji Muzycznej w Akademii Sztuki w Szczecinie. Sprawowała kierownictwo muzyczne m.in. nad spektaklami: *Farfuka królowej Bony*, *O krasnoludkach i sierotce Marysi*, oraz widowiskiem *Dla Niepodległej*. Od roku 2017 prowadzi Chór Amatorski przy Operze na Zamku.

Sie absolvierte die Fakultät für Musikpädagogik an der Musikakademie in Warschau sowie ein Aufbaustudium in Chorleitung und Stimmemission an der Musikakademie in Bydgoszcz. 2011 promovierte sie in Musik im Dirigierbereich an der Fryderyk-Chopin-Universität für Musik in Warschau. Seit 2005 ist sie Chorleiterin an der Oper im Schloss Stettin, seit 2013 auch Dirigent und Assistenzprofessor am Institut für Musikpädagogik der Kunstakademie in Stettin. Sie hatte unter anderen musikalische Leitung über Aufführungen: *Steingutteller von Königin Bona*, *Über Zwerge und Waise Marie* und Spektakel *Für die Unabhängigkeit*. Seit 2017 leitet sie den Amateurchor in der Oper im Schloss Stettin.

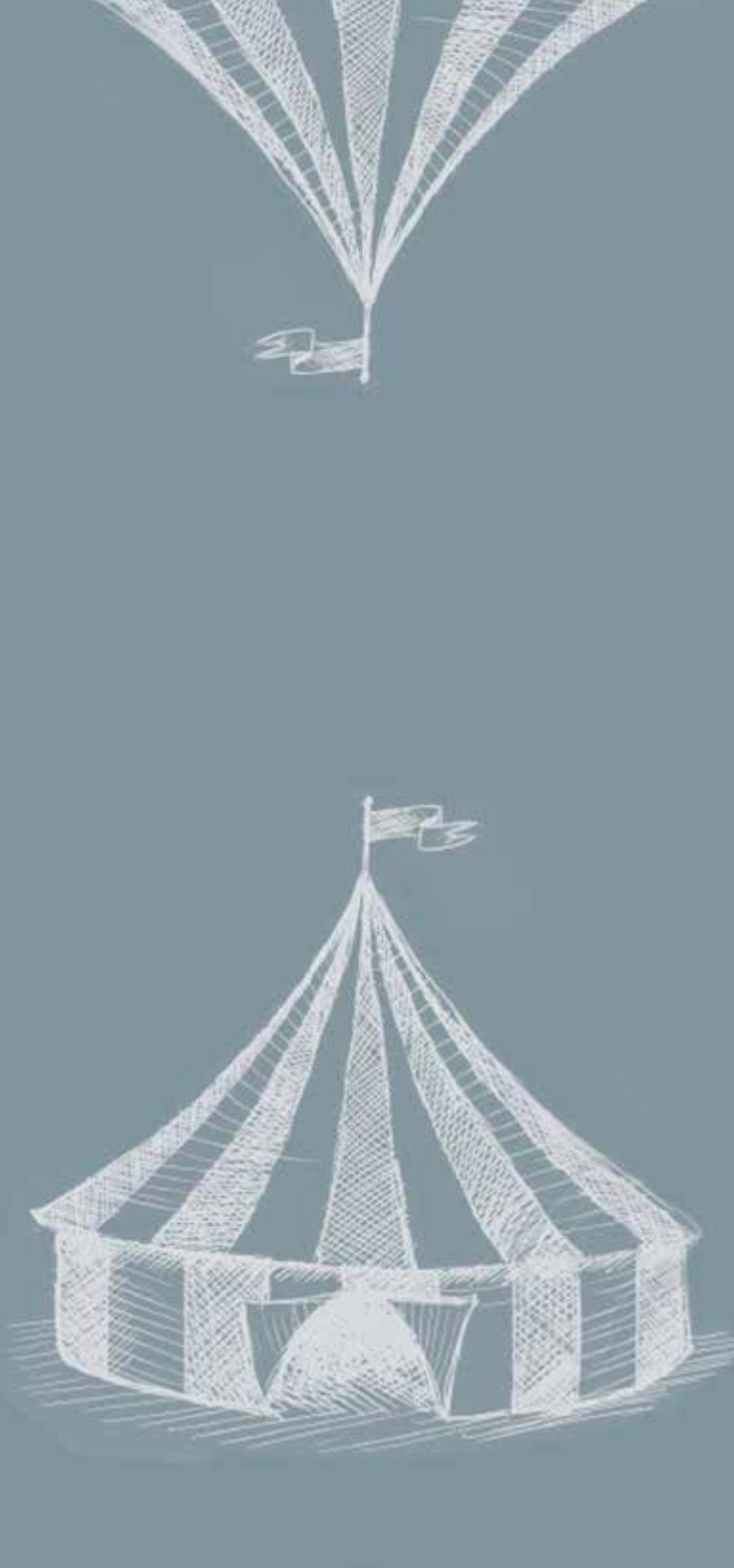
Katarzyna Berowska

Przygotowanie chóru dziecięcego / Vorbereitung des Kinderchors

---

W roku 2014 ukończyła Akademię Sztuki w Szczecinie na kierunku edukacja muzyczna i dyrygentura chóralna u Iwony Wiśniewskiej-Salamon i Sylwii Fabiańczyk-Makuch. Swoje umiejętności szkoli w Chórze Kameralnym Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Z Operą na Zamku związana jest od roku 2016 jako inspicjent. Od 2017 prowadzi zajęcia wokalne dla Chóru Dziecięcego przy Operze na Zamku i przygotowuje go do spektakli. Efektem tej pracy jest udział chóru w spektaklach: *Dziadek do orzechów* Czajkowskiego w inscenizacji Karola Urbańskiego, *Carmen* Bizeta w reżyserii Eweliny Pietrowiak i *Pałace Leoncavalla* w reżyserii Michała Znanieckiego.

In 2014 absolvierte sie die Akademie der Künste in Stettin im Bereich Musikpädagogik und Chorleitung bei Iwona Wiśniewska-Salamon und Sylwia Fabiańczyk-Makuch. Sie trainiert seine Fähigkeiten am Kammerchor der Westpommerschen Technischen Universität in Stettin. Seit 2016 ist sie als Inspizientin an der Oper im Schloss Stettin beteiligt. Seit 2017 leitet sie Gesangsunterricht für den Kinderchor an der Oper im Schloss und bereitet ihn auf Aufführungen vor. Das Ergebnis dieser Arbeit ist die Teilnahme des Chores an Aufführungen: *Tschaikowskys Nussknacker* in der Inszenierung von Karol Urbański, Bizets *Carmen* unter der Regie von Ewelina Pietrowiak und Leoncavallos *Der Bajazzo* unter der Regie von Michał Znaniecki.

Rzecz o naszych relacjach, przywarach, ułomnościach...

Magdalena Jagiełło-Kmieciak: Zrobił Pan rzecz zupełnie świeżą, zburzył schematy: połączył Pan dwie opery różnych kompozytorów. Ale Leoncavallo i Puccini to zupełnie inna stylistyka. Co Pan nam opowie ich historiami, które są razem? Czy są razem, a czym są osobno?

Michał Znaniecki: Schemat tej operacji jest bardzo prosty. To trupa z Pajaców wcieli się w rolę opery Pucciniego. Jakby *Gianni Schicchi* był częścią repertuaru Cania obok komedii pokazanej w drugiej części opery Leoncavalla. Inspiracją był fakt, że jedna opera ma prolog, a druga epilog, i to śpiewany przez ten sam głos: baryton. Prolog zapowiada wyjście z roli i opowiedzenie prawdziwego życia, a epilog jest zabiegiem czysto szekspirowskim, kiedy to jeden z bohaterów – w tym przypadku *Gianni Schicchi* – prosi widzów o oklaski.

Ale kolejność oper wskazuje, że Nedda już nie żyje, a Canio prawdopodobnie siedzi w areszcie za zabójstwo żony.

Właśnie tak. I tu zaczynają się schody dla reżysera, ale i prawdziwy temat naszego spektaklu. Po tak wielkiej tragedii emocjonalnej cała trupa musi się zebrać i zagrać farsę.

Choć krew jeszcze nie wsiąkała w deski sceny?

Dla aktorów to jedno z największych wyzwania zawodu. Świat się wali, tracimy bliskich, chorujemy, kłócimy się i rozwodzimy, ale za godzinę jest spektakl i rodzina teatralna musi znaleźć się na scenie. I dać publiczności maksimum jakości, złudzenia, wiarygodności. Taki zawód.

Jak te dwie opery się ze sobą komunikują? Będziemy balansować na linie jak w trupie wędrownej? Jest więcej groteski i satyry czy refleksji?

Odkrywamy nasze sekrety. Tajemnice aktorstwa. Wchodzenie i wychodzenie z roli. Z tragicznym backgroundem aktorzy będą odgrywać komedię w największym satyrycznym i groteskowym wymiarze. Bez znieczulenia i bez ograniczeń. Groteska pozwala przekształcić rzeczywistość w monstrualność i w ten sposób złagodzić własny ból.

Taka była przecież istota karnawału.

Tak, groteska to danse macabre. Nasz strach przed śmiercią przekształcony w zabawne, pokraczne maski. I tak jest pomyślany *Gianni Schicchi*. Po tragedii Cania i śmierci jego żony trupa musi zrobić przesłuchania i wybrać nową aktorkę. Przygotować nowe obsady. I nawet synek Cania musi odegrać swoją rolę pomimo przeżytej traumy.

Kolejność oper jest zaskakująca. Zazwyczaj to Pajace zamykają wieczór, szukając katharsis.

Faktycznie to wyzwanie. Po tragicznych wydarzeniach Pajaców musimy przestawić rejestr. Mamy na to tylko przerwę i stąd pomysł przesłuchań. Nawet osoby z publiczności mogą wziąć udział w castingu i zagrać w *Giannim Schicchim*.

Rzecz o naszych relacjach, przywarach, ułomnościach...

Śpiewać?

W naszym transgranicznym projekcie „Pajace 2017” udowodniliśmy, że przy odpowiednim przygotowaniu „śpiewać każdy może”. Tym razem będzie to tylko rola aktorska.

Obie opery mają w sobie topos teatru w teatrze. Śledząc Pana twórczość, widzę, że lubi Pan pokazywać człowieka jako kogoś, kto zawsze ma maskę. Nas – widzów – także. Mamy patrzeć na siebie z innej perspektywy?

No właśnie: zapraszając jednego widza na scenę, podkreślam to, jak bardzo reality shows doprowadziły nas do generalnej schizofrenii tego, co publiczne, i tego, co prywatne.

Tak jak Facebook czy Instagram?

Nie można o tym zapominać, robiąc operę nawet w najbardziej klasyczny sposób. A motyw teatru w teatrze na przykład u Szekspira to najważniejsze momenty jego dramaturgii. To właśnie te sceny *Hamleta* czy *Snu nocy letniej* najczęściej o nas mówią. O naszych relacjach, przywarach, ułomnościach i charakterach. Więcej tam prawdy niż w wielkich monologach bohaterów. Obydwa kompozytorzy szukali prawdy o naszych emocjach. Perspektywa „zakulisowa” obnaża nasze lęki. Publiczność, ta groźna bestia, jak ją nazywał Chopin, czuje się bezpiecznie w swoich fotelach w ciemnej sali. Stąd w moich inscenizacjach tyle interaktywności. Chór rozmawia z widzami, a moi bohaterzy często zmieniają perspektywę i stają w rzędach widowni. W naszym dyptyku między widzami pojawia się nawet balet. To inna perspektywa, ale przede wszystkim inna percepcja. Widz czuje się bardziej uczestnikiem, a nie tylko biernym obserwatorem.

Zwykle demaskuje Pan blichtr, kłamstwo, szubrawstwo, piekielko czy powierzchowność, i każe nam widzieć je także w sobie. Jak jest tutaj?

Opera to lustro. My pracujemy w dwóch planach i w obydwu publiczność może znaleźć coś dla siebie, czyli... o sobie. W sposób bezpośredni i bliski obserwując zakulisową prawdę relacji międzyludzkich, dotykamy silnych emocji. Bawiąc się satyrycznym światem postaci Pucciniego, odnajdujemy swoje wady i przywary wyolbrzymione i przerysowane. Czy nas to czegoś nauczy? Śmiech zawsze był dobrym nauczycielem, a silne emocje kierują podświadomie naszym życiem bez wątpienia.

Tak jak po *Traviacie* wiele osób zmieniło relacje z bliskimi, z chorobą, ze śmiercią...

Takie jest zadanie opery. A w tym przypadku mamy dwa światy: komedię i tragedię. I w obydwu przypadkach będę walczył o jak najszersze wzruszenie i jak najbardziej naturalny śmiech. Na tym polega katharsis.

Rzecz o naszych relacjach, przywarach, ułomnościach...

Na scenie jest i tradycyjnie, i nowocześnie. Ten świat mody, światel, kamer jest Panu potrzebny...

Nawet futurystyczny kostium nie przeszkadza w szukaniu prawdy o człowieku. Konwencja teatru w teatrze pozwala na zabawę formą. Realizm pozostaje w scenicznych garderobach, a kostium cytowanych spektakli może być przerysowany, metaforyczny i bardziej efektowny. W *Giannim Schicchim* jest to poszukiwanie charakterów postaci. W *Pajacach* – zabawa teatru zbliżonego do cyrku. Poza tymi atrakcjami świat wykreowany będzie bliższy samym śpiewakom niż widzom. Dla aktorów wyzwaniem jest zmierzenie się z codziennymi lękami i schizofrenią kostiumu i makijażu. Pracując z solistami, proszę ich o odkrycie swej prywatności.

Tej zakulisowej?

Właśnie. Przed spektaklem w garderobie powstaje swego rodzaju rytuał. To wtedy strach, trema, człowiek oddaje się w władanie adrenaliny, wszechmocy, postaci.

Albo techniki.

W naszym spektaklu to świat emocji. Teatralna rodzina, która jak w filmie *Fanny i Aleksander* Bergmana spędza Wigilię na scenie. To aktorzy, którzy muszą zagrać komedię po śmierci reżysera, głównej aktorki, przyjaciół, członków rodziny – biografia każdego artysty i jego priorytetów w życiu.

A co w czasie przygotowywania premiery będzie udawał Michał Znaniecki? A może chce Pan nas oduczyć sztuczności w życiu? Da się?

Nigdy nie próbuję kogoś czegoś uczyć. I nie lubię stawiać kropek, dawać jednoznacznych odpowiedzi. Moim reżyserskim zadaniem jest stawianie akcentów: interpretacja. I wolę dobrze sformułować pytanie i postawić je widzowi niż szukać dogmatów czy biało-czarnych tez. Myślę, że to jest bardzo osobisty spektakl. Ja jako artysta, reżyser, aktor codziennie zakładam maskę zawodowo. Co się stanie, gdy przekroczy my tę granicę? Kiedy nie będziemy wiedzieli, co jest światem wymagowanym, a co tym prawdziwym? Ciągłe obserwuję mass media i ich zadanie budowania celebrytów.

Jest to częścią Waszej profesji.

Tak. Tylko czasami sami się gubimy i zaczynamy wierzyć w postaci wymyślone na potrzeby reklamowe. Tracimy rodziny, toniemy w wodzie sodowej, a niektórzy toną w szampanie. Śnimy się sobie samym. Przebudzenie może być bardzo bolesne. Wchodzenie w rolę jest talentem, ale umiejętność z niej wychodzenia jest prawdziwą sztuką.

Das Wort über unsere Beziehungen, Untugenden, Behinderungen...

Magdalena Jagiełło-Kmieciak: Sie haben etwas völlig Neues gemacht und die Muster zerstört. Sie haben zwei Opern verschiedener Komponisten verbunden. Leoncavallo und Puccini haben jedoch ein völlig anderer Stil. Was wollen Sie uns mit diesen Geschichten erzählen? Was sind sie zusammen und was würden sie voneinander unterscheiden?

Michał Znanięcki: Das Schema dieser Operation ist sehr einfach. Diese Truppe aus Bajazzo wird die Rolle von Puccinis Oper spielen. Als ob neben der Komödie im zweiten Teil von Leoncavallos Oper auch *Gianni Schicchi* Teil des Repertoires von Canio wäre. Die Inspiration war, dass eine Oper einen Vorspiel und die andere einen Epilog hat und von derselben Stimme gesungen wird: Bariton. Prolog verspricht, aus der Rolle herauszukommen und ein wirkliches Leben zu erzählen, und der Epilog ist rein Shakespearisch, wenn einer der Helden – in diesem Fall *Gianni Schicchi* – die Zuschauer um Applaus bittet.

Aber die Reihenfolge beider Oper zeigt, dass Nedda tot ist und Canio wahrscheinlich wegen des Mordes an seiner Frau in Haft ist.

So ist es. Und hier beginnt die Treppe für den Regisseur, aber auch das eigentliche Thema unseres Spektakels. Nach einer so großen emotionalen Tragödie muss sich die gesamte Truppe sammeln und eine Farce spielen.

Auch wenn das Blut noch nicht in die Bühnenbretter eingedrungen ist?

Für Schauspieler ist dies eine der größten Herausforderungen des Berufs. Die Welt bricht zusammen, wir verlieren unsere Lieben, wir sind krank, wir streiten und scheiden uns, aber in einer Stunde gibt es ein Spektakel und die Theaterfamilie muss auf der Bühne stehen. Und dem Publikum ein Maximum an Qualität, Illusion und Glaubwürdigkeit geben. So ein Beruf.

Wie kommunizieren diese beiden Opern miteinander? Werden wir an einem Seil balancieren wie in einer reisenden Truppe? Gibt es mehr Groteske und Satire oder Reflexion?

Wir entdecken unsere Geheimnisse. Geheimnisse des Schauspielens. Eintreten und Verlassen der Rolle. Vor dem tragischen Hintergrund werden die Schauspieler Komödien in der größten satirischen und grotesken Dimension spielen. Ohne Betäubung und ohne Einschränkungen. Mit der Groteske können wir die Realität in Monstrosität verwandeln und so unseren eigenen Schmerz lindern.

Das war jedoch das Wesen des Karnevals.

Ja, die Groteske ist Danse macabre. Unserer Todesangst wird in lustige, groteske Masken abgelöst. Und so ist Gianni Schicchi gemeint. Nach der Tragödie von Canio und dem Tod seiner Frau muss die Truppe Vorsprechen machen und eine neue Schauspielerin auswählen, neue Besetzungen vorbereiten. Und auch Canios Sohn muss trotz des Traumas ihre Rolle spielen.

Die Reihenfolge der Opern ist überraschend. Normalerweise schließt Der Bajazzo den Abend um eine Katharsis zu suchen.

Es ist eigentlich eine Herausforderung. Nach den tragischen Ereignissen des Bajazzos müssen wir das Register ändern. Wir haben nur eine Pause und da-

---

Das Wort über unsere Beziehungen, Untugenden, Behinderungen...

---

her die Idee der Abhörung. Auch Zuschauer aus dem Publikum können am Casting teilnehmen und in *Gianni Schicchi* spielen.

Auch singen?

In unserem grenzüberschreitenden Projekt „Bajazzos 2017“ haben wir bewiesen, dass bei richtiger Vorbereitung jeder singen kann. Diesmal wird es nur eine schauspielerische Rolle sein.

Beide Opern haben den Topos Theater im Theater Nach Ihrer Arbeit sehe ich, dass Sie einen Mensch gerne immer als jemanden mit einer Maske zeigen. Auch uns – Zuschauer. Sollen wir uns aus einer anderen Perspektive betrachten?

Genau: Indem ich einen Zuschauer auf die Bühne einlade, betone ich, wie die „Reality Shows“ uns zur allgemeinen Schizophrenie des öffentlichen und privaten Interesses geführt haben.

Wie Facebook oder Instagram?

Man kann es nicht vergessen, auch mit der Absicht auf die klassischste Weise die Oper zu machen. Und das Motiv Theater im Theater, zum Beispiel bei Shakespeare, ist der wichtigste Moment seiner Dramaturgie. Es sind diese Szenen von *Hamlet* oder *Der Sommernachtstraum*, die uns am meisten erzählen. Über unsere Beziehungen, Laster, Behinderungen und Charaktere. Mehr Wahrheit dort als in den großen Monologen der Helden. Beide Komponenten haben die Wahrheit über unsere Gefühle gesucht. Die Perspektive „hinter den Kulissen“ zeigt unsere Ängste. Das Publikum, dieses gefährliche Bestie, wie Chopin es nannte, fühlt sich in seinen Sesseln in der dunklen Halle sicher. Daher in meinen Produktionen so viel Interaktivität. Der Chor spricht mit dem Publikum, und meine Helden wechseln oft ihre Perspektive und stehen in den Reihen des Publikums. In unserem Diptychon gibt es sogar Ballette zwischen den Zuschauern. Es ist eine andere Perspektive, vor allem aber eine andere Wahrnehmung. Der Zuschauer fühlt sich mehr teilnehmend und nicht nur ein passiver Beobachter.

Normalerweise entblößen Sie Scheinglanz, Lüge, Niedrigkeit oder Äußeres und lassen Sie uns in uns selber sie sehen. Wie ist es hier?

Die Oper ist ein Spiegel. Wir arbeiten in zwei Plänen und in beiden kann das Publikum etwas für sich selbst oder... über sich selbst finden. In einer direkten und genauen Beobachtung der Wahrheit hinter den Kulissen interpersoneller Beziehungen, berühren wir starke Emotionen. Wenn wir mit der satirischen Welt von Puccinis Charakter spielen, finden wir unsere Fehler und Laster übertrieben und übertrieben. Wird er uns etwas beibringen? Lachen war schon immer ein guter Lehrer, und starke Emotionen lenken unbewusst unser Leben.

Wie nach *Traviata* haben viele Menschen ihre Beziehungen zu Angehörigen, Krankheit, Tod geändert...

Dies ist die Aufgabe der Oper. Und in diesem Fall haben wir zwei Welten: Komödie und Tragödie. In beiden Fällen werde ich für die aufrichtigste Erregung und das natürlichste Lachen kämpfen. Darin besteht die Katharsis.

Das Wort über unsere Beziehungen, Untugenden, Behinderungen...

Es ist traditionell und modern auf der Bühne. Diese Welt der Mode, Lichter, Kameras wird für Sie gebraucht?

Selbst ein futuristisches Kostüm stört die Suche nach der Wahrheit über einen Mann nicht. Die Konvention Theater im Theater ermöglicht das Spiel mit der Form. Der Realismus bleibt in Bühnengarderober, und das Kostüm der zitierten Aufführungen kann übertrieben, metaphorisch und effektiver sein. In *Gianni Schicchi* wird nach Zeichen gesucht. In *Bajazzo* - ein Theater, das einem Zirkus ähnelt. Abgesehen von diesen Attraktionen wird die Welt den Sängern näher sein als den Zuschauern. Für Schauspieler besteht die Herausforderung darin, den alltäglichen Ängsten und des Wahnsinns von Kostüm und Make-up zu begegnen. Ich arbeite mit Solisten und fordere sie auf, ihre Privatsphäre zu entdecken.

Diese hintern der Kulissen hervor?

Genau. Vor dem Spektakel in der Garderobe entsteht eine Art Ritual. Dann werden Angst und Lampenfieber geweckt, den Mensch gibt sich dem Adrenalin, der Allmacht und dem Charakter hin.

Oder der Technik?

In unserem Spektakel ist das eine Welt der Emotionen. Eine Theaterfamilie, die wie im Film *Fanny und Alexander* von Bergman den Weihnachtsabend auf der Bühne verbringt. Dies sind die Schauspieler, die nach dem Tod des Regisseurs, der Hauptdarstellerin, der Freunde, der Familienmitglieder eine Komödie spielen müssen – das ist die Biografie jedes Künstlers und seine Prioritäten im Leben.

Und was wird Michał Znaniecki bei der Premiere sich stellen? Oder möchten Sie uns die Künstlichkeit im Leben abgewöhnen? Ist das machbar?

Ich versuche nie jemandem etwas beizubringen. Und ich mag es nicht, Punkte zu setzen, eindeutige Antworten zu geben. Meine Leitaufgabe besteht darin, Akzente zu setzen: Interpretation. Und ich ziehe es vor, eine Frage gut zu formulieren und dem Betrachter vorzustellen, als nach Dogmen oder schwarzen und weißen Thesen zu suchen. Ich denke, es ist ein sehr persönliches Spektakel. Als Künstler, Regisseur, Schauspieler habe ich jeden Tag professionell eine Maske aufgesetzt. Was passiert, wenn wir diese Grenze überqueren? Wann werden wir nicht wissen, was die imaginäre Welt ist und was die reale Welt ist? Ich beobachte ständig die Massenmedien und ihre Aufgabe, Prominente Leute aufzubauen.

Das gehört zu eurem Beruf.

Ja. Aber manchmal gehen wir selbst verloren und glauben an Zahlen, die zu Werbezwecken erfunden wurden. Wir verlieren unsere Familien, wir versinken in Sodawasser und einige ertrinken in Champagner. Wir träumen uns selbst. Das Erwachen kann sehr schmerzhaft sein. Der Einstieg in die Rolle ist ein Talent, aber die Fähigkeit, aus dieser Rolle herauszukommen, ist eine Kunst.

Alejandro Roy

Canio (Pagliacci)

Hiszpański tenor. Studiował we Florencji u wielkiej mezzosopranistki Fedory Barbieri. Występuje w następujących rolach: Don José (Carmen Bizeta), Canio (Pajace Leoncavalla), Turiddu (Rycerskość wieśniacza Mascagniego), Cavaradossi (Tosca Pucciniego), Pollione (Norma Belliniego), Radames (Aida Verdiego), Luigi (Płaszcz Pucciniego) i Calaf (Turandot Pucciniego). W sezonie 2018/2019 był zaangażowany w Metropolitan Opera w Nowym Jorku do roli Cavaradossiego i Dicka Johnsona. Alejandro Roy wróci do Met na sezon 2019/2020 jako Calaf w Turandot i Gabriele Adorno w *Simon Boccanegra* oraz jako Andrea Chénier w Royal Opera House Covent Garden w Londynie.

Spanischer Tenor. Er studierte in Florenz bei der großen Mezzosopranistin Fedora Barbieri. Er spielt in folgenden Rollen: Don José (Carmen, Bizet), Canio (Der Bajazzo, Leoncavallo), Turiddu (Cavalleria rusticana, Mascagni), Cavaradossi (Tosca, Puccini), Pollione (Norma, Bellini), Radames (Aida, Verdi), Luigi (Il tabarro, Puccini) und Calaf (Turandot, Puccini).

In der Saison 2018/2019 war er für die Rolle von Cavaradossi und Dick Johnson an der Metropolitan Opera in New York beteiligt. Alejandro Roy wird für die Saison 2019/2020 als Calaf in Turandot und Gabriele Adorno in *Simone Boccanegra* und als Andrea Chénier im Royal Opera House Covent Garden in London an die Met zurückkehren.

Georges Wanis

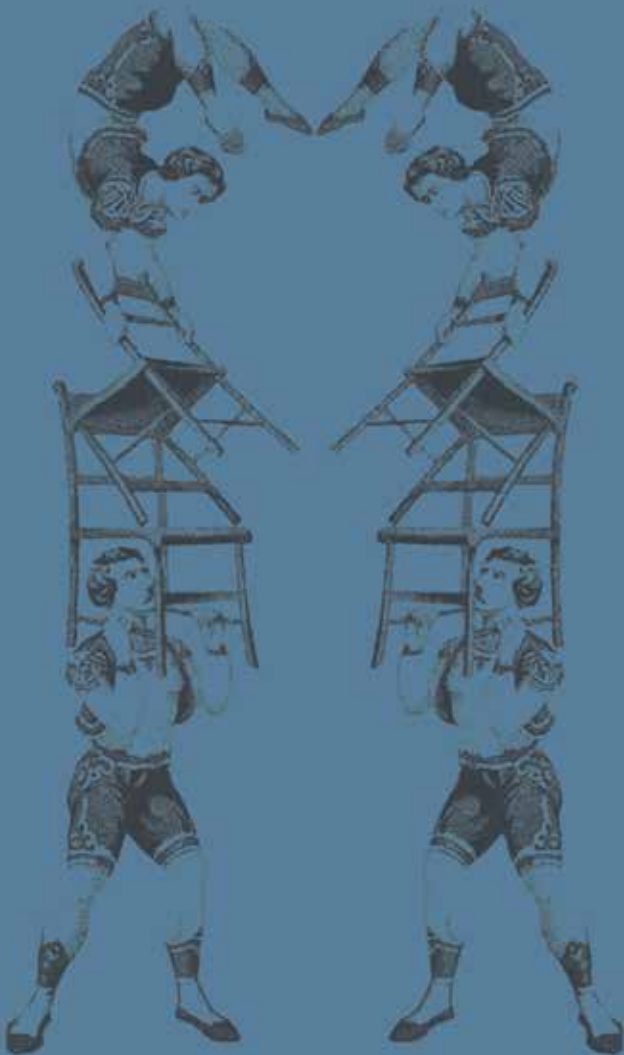
Canio (Pagliacci)

Śpiew operowy studiował w konserwatorium w Kairze u Violette Makar (1995) oraz w École Normale de Musique de Paris pod kierunkiem Caroline Dumas (1999). Jego repertuar obejmuje muzykę od barokowej po współczesną, opery, oratoria i pieśni francuskie. Wykonuje utwory skomponowane m.in. przez Mozarta, Bizeta, Verdiego, Rossiniego, Offenbacha, Haendla, Bacha i Schuberta.

Współpracował z takimi mistrzami muzyki, jak pianista Aldo Ciccolini, maestrowie: Dominique Rouits, Davide Crescenzi, Ivan Filev, Giorgio Crocci; piosenkarze: Alain Fondary, Bonaldo Giaiotti, Giuseppe Giacomini, Wilhelmina Fernandez, a także reżyserem Vittorioem Rossim.

Er studierte Operngesang am Konservatorium in Kairo bei Violette Makar (1995) und an der École Normale de Musique de Paris unter der Leitung von Caroline Dumas (1999). Sein Repertoire umfasst Musik vom Barock bis zur Gegenwart, Opern, Oratorien und französische Lieder. Er führt unter anderem Kompositionen durch Mozart, Bizet, Verdi, Rossini, Offenbach, Händel, Bach und Schubert aus.

Er arbeitete mit solchen Musikern wie der Pianisten Aldo Ciccolini und mit den Dirigenten: Dominique Rouits, Davide Crescenzi, Ivan Filev und Giorgio Crocci zusammen; sowie mit den Sänger: Alain Fondary, Bonaldo Giaiotti, Giuseppe Giacomini, Wilhelmina Fernandez und Regisseur Vittorio Rossi.

Joanna Tylkowska-Drożdż Nedda (Pagliacci)

Absolwentka Akademii Muzycznej w Bydgoszczy, Uniwersytetu A. Mickiewicza w Poznaniu i Uniwersytetu Warszawskiego.

W 2004 r. debiutowała rolą Paminy w *Czarodziejskim flecie* w szczecińskiej Operze na Zamku. Jako solistka stworzyła tu wiele kreacji scenicznych, np.: partia Violetty (*Traviata*), Tatiany (*Eugeniusz Oniegin*), Rosalindy (*Zemsta nietoperza*), Lisy (*Kraina uśmiechu*), Marceliny (*Fidelio*). Artystka ma w repertuarze trzydzieści pierwszoplanowych ról operowych i operetkowych. W kręgu jej zainteresowań jest też muzyka oratoryjno-kantatowa i kameralna. Laureatka Bursztynowych Pierścieni w 2012 r. i 2017 r.

Absolventin von Musikakademie in Bydgoszcz, Adam-Mickiewicz-Universität in Posen und Universität in Warschau.

In 2004 debütierte sie in der Rolle von Pamina in *der Zauberflöte* von Mozart in der Oper im Schloss Stettin. Wie Solistin hat sie viele Bühnendarbietungen geschaffen. Das sind zum Beispiel solche Partien wie Violetta in *Traviata*, Tatjana in *Onjegin*, Rosalinda in *der Fledermaus*, Lisa im *Land des Lächelns*, Marcelina in *Fidelio*. Die Artistin hat in ihrem Repertoire dreißig Oper- und Operetten-Hauptrollen. In ihren Interessen liegt auch Oratorien-, Kantaten und Kammermusik. Sie ist Preisträgerin des Preises „Bersteinring“ (2012, 2017).

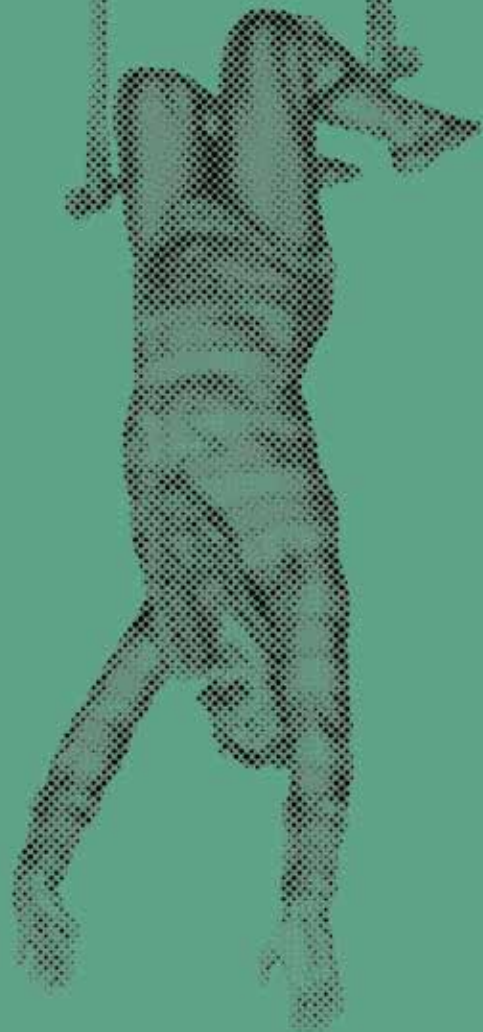
Lucyna Boguszewska Nedda (Pagliacci) Lauretta (Gianni Schicchi)

Ukończyła Akademię Muzyczną w Bydgoszczy. Od 2003 r. jest solistką Opery na Zamku w Szczecinie. W ciągu kilku lat wypracowała sobie pozycję wyróżniającą się solistki wykonującej główne role w repertuarze operowym, jak i operetkowym. Ma w swoim dorobku artystycznym znaczące pozycje, jak: Nedda w *Pajacach* R. Leoncavalla, Micaela w *Carmen* G. Bizeta oraz Hanna w *Strasznym dworze* S. Moniuszki. Podczas Festiwalu Oper Stanisława Moniuszki w 2005 r. wykonała większość sopranowych ról tego kompozytora. Współpracuje z Filharmonią Szczecińską. Swoją działalnością koncertową wykracza poza terytorium Polski. Jest oklaskiwana na scenach operowych i estradach w Niemczech.

Lucyna Boguszewska hat die Musikakademie in Bydgoszcz abgeschlossen. Seit 2003 ist sie Solistin an der Oper im Schloss Stettin. Im Laufe einiger Jahren hat sie sich ihren Stellenwert einer herausragender Solistin, die sowohl in Oper- als auch in Operettenrepertoire Hauptrollen spielt. In ihrer künstlerischen Leistungen sind solche Partien wie Nedda in *Bajazzos* von Leoncavallo, Micaela in *Carmen* von Bizet, und Hanna in *Gespenserschloss* von Moniuszko. Während des Festivals der Moniuszko-Opern hat sie die Mehrheit der Sopranrollen dieses Komponisten aufgeführt. Sie arbeitet mit der Stettiner Philharmonie zusammen. Ihre Konzerttätigkeit überschreitet die Grenzen Polens. Sie ist auf der Opernbühnen und Konzerthallen auch in Deutschland applaudiert.

Leszek Skrla

Tonio (Pagliacci)
Gianni Schicchi (Gianni Schicchi)

Należy do czołówki polskich śpiewaków dysponujących barytonem. W Akademii Muzycznej w Gdańsku kształcił się pod kierunkiem A. Koseckiego i P. Kusiewicza. Debiutował w Operze Bałtyckiej w Gdańsku w *Cyruliku sewilskim*. Od sezonu 1988/1989 jest solistą tej opery. W swoim dorobku artystycznym ma ponad 50 partii operowych, głównie pierwszoplanowych, m.in. w takich operach: *Tannhäuser* Wagnera, *Makbeth*, *Nabucco* i *Falstaff* Verdiego, *Tosca* Pucciniego, *Król Roger* Szymanowskiego, *Diabły z Loudon* Pendereckiego. Uczestniczył w nagraniach wytwórni DUX: *Manru* Paderewskiego, *Powiało na mnie morze snów* Pendereckiego, *Paria*, *Flis* i *Verbum nobile* Moniuszki. Jako solista współpracuje z zespołem Mazowsze.

Er ist einer der besten polnischen Baritonsänger. Er studierte an der Musikakademie in Danzig unter der Leitung von A. Kosecki und P. Kusiewicz. Er debütierte an der Baltischen Oper in Danzig im *Barbier von Sevilla*. Ab der Saison 1988/1989 ist er Solist dieses Opertheaters. In seiner künstlerischen Arbeit hat er über 50 Opernrollen, vor allem im Vordergrund, darunter in solchen Opern: Wagners *Tannhäuser*, Verdis *Macbeth*, *Nabucco* und *Falstaff*, Puccinis *Tosca*, Szymanowskis *König Roger*, Pendereckis *Die Teufel aus Loudon*. Er nahm an den Aufnahmen der Firma DUX teil: *Manru* von Paderewski, *Powiało na mnie morze snów* von Penderecki, *Paria*, *Flis* und *Verbum nobile* von Moniuszko. Als Solist arbeitet er mit dem Staatlichen Tanz- und Gesangsensemble „Mazowsze“ zusammen.

Stefan Hadżic

Tonio (Pagliacci)
Gianni Schicchi (Gianni Schicchi)

Edukację wokalną jako baryton rozpoczął w 2005 r. w Belgradzie. Od 2012 r. studiuje na Uniwersytecie Muzyki i Sztuk Pięknych w Wiedniu. Uczęszczał do klas mistrzowskich prowadzonych przez takich śpiewaków, jak C. Ludwig, L. Nucci, L. Tézier i R. Raimondi. Wystąpił w prapremierze opery *Dai Fujikury Złoty żuk*, a także w następujących rolach: *Don Alfonsa* i *Guglielma* w *Così fan tutte* oraz *Księcia* w *Weselu Figara* Mozarta, *Dandini* w *Kopciuszku* Rossiniego i *Marulla* w *Rigoletcie* Verdiego oraz partii tytułowych w *Giannim Schicchim* Pucciniego i *Eugeniuszu Onieginie* Czajkowskiego. Regularnie koncertuje, wykonywał m.in. arie z *Pasji wg św. Jana* i kantaty Bacha, *Requiem* Fauré, *Mszę za zmarłych* Hristicia.

Seine Gesangsbildung als Bariton begann er 2005 in Belgrad. Seit 2012 studiert er an der Universität für Musik und darstellende Kunst in Wien. Er besuchte Meisterkurse, die von Sängern wie C. Ludwig, L. Nucci, L. Tézier und R. Raimondi geleitet wurden. Er trat in der Weltpremiere von *Dai Fujikuras Goldkäfer* auf, sowie in den folgenden Rollen: *Don Alfonso* und *Guglielmo* in *Così fan tutte* und der *Prinz* in *Figaros Hochzeit* von Mozart, *Dandini* in *Cinderella* von Rossini und *Marulla* in *Verdis Rigoletto* und die *Titelpartien* in Puccinis *Gianni Schicchi*. Er tritt regelmäßig auf und hat unter anderen Arien aus der *Johannes-Passion* und *Bach-Kantaten*, *Requiem* von Fauré, *Totenmesse* von Hristić aufgeführt.

Christian Oldenburg

Silvio (Pagliacci)
Spineloccio / Messer Amantio di
Nicolao (Gianni Schicchi)

Baryton. Kształcił się w Wyższej Szkole Muzycznej im. Hannsa Eislera w Berlinie pod kierunkiem Renate Faltin i Julii Varady. Kursy mistrzowskie odbył u Willego Deckera, Petera Konwitschnego oraz Wolframa Riegera. Jest solistą koncertowym, jak i operowym. W swoim dorobku artystycznym ma m.in. takie role: Marszałek Dworu w *Capricciu* Straussa, tytułową rolę w *Don Giovannim* i Papageno w *Czarodziejskim flecie* Mozarta, Albert w *Werterze* Masseneta, Falke w *Zemście nietoperza* J. Straussa, Borys w spektaklu *Moskwa-Czeriomuszki* Szostakowicza, Hans w *Szczęśliwym Hansie* Colemana, Silvio w *Pajacach* Leoncavalla, Pan Brummer w *Es liegt in der Luft* Spolianskiego, Kilian w *Wolnym strzelcu* Webera.

Bariton. Er bildete sich an der Hochschule für Musik „Hanns Eisler“ in Berlin bei Renate Faltin und Julia Varady. Meisterkurse bei Willy Decker, Peter Konwitschny sowie bei Wolfram Rieger rundeten seine Ausbildung ab. Er ist Opern- und Konzertsolist. In seinem Werk hat er solche Rollen wie: Haushofmeister in *Capriccio* von Richard Strauss, Titelpartie in *Don Giovanni* und Papageno in *der Zauberflöte* von Mozart, Albert in *Werther* von Massenet, Falke in *der Fledermaus* von Johann Strauss, Boris im Spektakel *Moskau Tscherjomuschki* von Schostakowitsch, Hans in *Hans im Glück* von Coleman, Silvio in *Pagliacci* von Leoncavallo, Herrn Brummer in *Es liegt in der Luft* von Spoliansky, Kilian im *Freischütz* von Weber.

Tomasz Łuczak

Silvio (Pagliacci)
Spineloccio / Messer Amantio di
Nicolao (Gianni Schicchi)

Ukończył Akademię Muzyczną w Bydgoszczy pod kierunkiem Marka Moździerza. Uczestniczył w wielu mistrzowskich kursach wokalnych, prowadzonych m.in. przez H. Łazarską, U. Mitręgę-Wagner, P. Tschaplika, M. di Marco. Od roku 2003 występuje w Operze na Zamku w Szczecinie. W swoim repertuarze ma role operowe, operetkowe i musicalowe, m.in.: Hrabiego w *Weselu Figara* i Papageno w *Czarodziejskim flecie* W.A. Mozarta, Janusza w *Halce* S. Moniuszki, Silvia w *Pajacach* R. Leoncavalla, Moralesa, Dancaira w *Carmen* G. Bizeta, Hrabiego Tomskiego w *Damie pikowej* P. Czajkowskiego oraz Agamemnona w *Pięknej Helenie* J. Offenbacha.

Er hat die Musikakademie in Bydgoszcz unter der Leitung von Marek Moździerz abgeschlossen. Er hat in vielen Vokalwettbewerben teilgenommen, die von H. Łazarska, U. Mitręga-Wagner, P. Tschaplik, M. di Marco durchgeführt wurden. Seit 2003 tritt er in Oper im Schloss Stettin auf. In seinem Repertoire hat er Oper-, Operetten-, und Musicalrollen. Das sind unter anderen solche Rollen wie Graf in *Figaros Hochzeit* und Papageno in *der Zauberflöte* von Mozart, Janusz in *Halka* von S. Moniuszko, Silvio in *Pagliacci* von R. Leoncavallo, Morales und Dancair in *Carmen* von G. Bizet, Graf Tomsky in *Pique Dame* von P. Tschaikowski und Agamemnon in der *Schöne Helena* von J. Offenbach.

Pavlo Tolstoy

Beppo (Pagliacci)
Rinuccio (Gianni Schicchi)

Absolwent Lwowskiej Narodowej Akademii Muzycznej. W Polsce występował w wielu teatrach operowych, współpracował z Filharmonią Narodową i Narodową Orkiestrą Symfoniczną PR w Katowicach. Występował m.in. jako: Ferrando w *Così fan tutte*, Tamino w *Czarodziejskim flecie*, Leński w *Eugeniuszu Onieginie*, Alfred w *Zemście nietoperza*, Alfredo w *Traviacie*, Ismaele w *Nabucco*, Stefan w *Strasznym dworze*, Pasterz w *Królu Rogerze*. W partii Pasterza wystąpił na Międzynarodowym Festiwalu Teatralnym w Edynburgu. Kreował także partie: Lorda Bucklawa i Normanna w *Łucji z Lammermooru*, Joségo w *Przysiędze*. Od sezonu 2017/2018 jest solistą Opery na Zamku w Szczecinie.

Er ist Absolvent der Musikakademie Lwiw. In Polen trat er in vielen Operntheatern auf, arbeitete mit Nationalphilharmonie Warschau und mit dem Nationalen Synchronorchester des Polnischen Rundfunks in Katowice. Er spielte als Ferrando in *Così fan tutte*, Tamino in *Zauberflöte*, Lenski in *Eugen Onegin* von Tschaikowsky, Alfred in *Fliegermaus*, Alfredo in *Traviata*, Ismaele in *Nabucco*, Stefan im *Gespenserschloss*, der Hirte in *König Roger*. Als Hirte trat er in Internationalen Theaterfestivalen in Edinburg auf. Er spielte auch solche rollen, wie: Lord Bucklaw und Normanno in *Lucia di Lammermoor*; José in *Le serment (Das Eid)*, Oper von Alexander Tansman). Seit der Spielzeit 2017/ 2018 ist er Solist an der Oper im Schloss Stettin.

Wonhyeok Choi

Beppo (Pagliacci)
Rinuccio (Gianni Schicchi)

Jest absolwentem Koreańskiego Państwowego Uniwersytetu Sztuki, wokalistyki, którą odbył także w Korei, oraz kursu doktoranckiego na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Jest zdobywcą wielu nagród w konkursach wokalnych, m.in. takich jak: Ogólnopolski Konkurs Wykonawstwa Muzyki Operetkowej i Musicalowej im. Iwony Borowickiej (2016), XX Konfrontacje – Mężczyźni, Turniej Tenorów (2017) w Słupsku, 20. Wielki Turniej Tenorów w Operze na Zamku w Szczecinie (2018). Śpiewa partie w operach: *Wesele Figara* Mozarta, *Napój miłości* (2018), *Łucja z Lammermooru* Donizettiego, *Cyganeria Pucciniego*, *Traviata* Verdiego, *Don Giovanni* Mozarta. Występuje jako koncertmistrz i śpiewak operowy w Korei i Polsce.

Er ist Absolvent der Koreanischen Staatlichen Kunstuniversität, Vokalstudien, die er auch in Korea durchführte, und ist an der Fryderyk Chopin-Musikuniversität in Warschau promoviert. Er ist Gewinner vieler Preise in den Gesangswettbewerben, darunter wie: Nationaler Iwona Borowicka-Wettbewerb für die Operetten- und Musical-Ausführung (2016), 20. Konfrontationen – Männer: Zweiter Tenorwettbewerb (2017) in Słupsk, 20. Großer Tenorwettbewerb in der Oper im Schloss Stettin (2018). Er singt Rollen in den Opern: Mozarts *Die Hochzeit des Figaro*, Donizettis *Liebestrunk* und *Lucia aus Lammermoor*, Puccinis *La Bohème*, Verdis *Traviata*, Mozarts *Don Giovanni*. Er tritt als Konzertmeister und Opernsänger in Korea und Polen auf.

Victoria Vatutina

Lauretta (Gianni Schicchi)

Absolwentka Uniwersytetu Narodowego w Kijowie i Akademii Muzycznej we Lwowie. W 2004 r. zdobyła Grand Prix w Międzynarodowym Konkursie Wokalnym „Sztuka XX wieku” w Kijowie. W sezonie 2005/2006 zadebiutowała partią Adiny w *Napój miłosnym* w Operze Lwowskiej. W Polsce karierę rozpoczęła w 2006 r. w Operze Wrocławskiej partią Violetty w *Traviacie*. Występowała m.in. w takich operach, jak: *Così fan tutte* (Fiordiligi), *Czarodziejski flet* (Pamina), *Wesele Figara* (Susanna), *Cyrulik sewilski* (Rożyna), *Napój miłosny* (Adina), *Łucja z Lammermooru* (Lucia), a także w operetce *Zemsta nietoperza* jako Adela. Od sezonu 2017/2018 jest solistką Opery na Zamku w Szczecinie.

Absolventin der Nationaluniversität in Kiew und Musikakademie in Lwiw. In 2004 bekam sie Grand Prix in dem Internationalen Vokalwettbewerb „Kunst des 20. Jahrhunderts” in Kiew. In der Spielzeit 2005/2006 debütierte sie mit der Rolle von Adina in *Liebesgetränk* in Oper Lwiw. In Polen begann sie ihre Karriere in Breslauer Oper mit der Partie von Violetta in *Traviata*. Sie tritt in solchen Opern, wie *Così fan tutte* (Fiordiligi), *Die Zauberflöte* (Pamina), *Figaros Hochzeit* (Susanna), *Der Barbier von Sevilla* (Rosina), *Der Liebestrank* (Adina), *Lucia von Lammermoor* (Lucia) und auch in der Operette *Die Fledermaus* als Adele aus. Seit der Spielzeit 2017/2018 ist sie Solistin der Oper in Schloss Stettin.

Elżbieta Kaczmarzyk-Janczak

Zita (Gianni Schicchi)

Laureatka polskich międzynarodowych konkursów. Od 1993 r. solistka Opery Wrocławskiej. Wykonuje m.in. takie główne partie: Carmen w operze Bizeta, Fenena w *Nabucco* i Amneris w *Aidzie* Verdiego, Dalila w *Samsonie i Dalili* Saint-Saënsa, Santuzza w *Rycerskości wieśniaczej* Mascagniego, Kundra w *Parsifalu* Wagnera. Koncertuje w Europie i USA. Jako pierwszy mezzosopran nagrała operę *Trubadur* Verdiego. W 2005 r. wystąpiła u boku Plácida Dominga w *Walkirii* Wagnera w Operze Narodowej w Warszawie. W latach 2003–2015 była solistką Teatru Muzycznego w Lublinie. Współpracuje z wieloma operami i filharmoniami w Polsce. Odznaczona Srebrnym Medalem „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Gewinnerin polnischer internationaler Wettbewerbe. Seit 1993 war sie Solistin der Breslauer Oper. Sie führt unter anderem solche Hauptrollen aus wie Carmen in Bizets Oper, Fenena in *Nabucco* und Amneris in *Verdis Aida*, Dalila in *Samson und Dalila* von Saint-Saëns. Santuzza in Mascagnis *Cavalleria rusticana* und Kundra in Wagners *Parsival*. Er tritt in Europa und den USA auf. Als erste Mezzosopranistin nahm sie die Oper *Der Troubadour* von Verdi auf. 2005 trat sie neben Plácido Domingo in Wagners *Walkirie* an der Nationaloper in Warschau auf. In den Jahren 2003-2015 war sie Solistin am Musiktheater Lublin. Er arbeitet mit vielen Opernhäusern und Philharmonikern in Polen. Ausgezeichnet mit der Silbermedaille „Verdient für die Kultur – Gloria Artis”.

Gosha Kowalinska

Zita / Ciesca (Gianni Schicchi)

Jest absolwentką studiów wokalnych we Francji w École Normale de Musique de Paris, swoje zamiłowania aktorskie rozwijała również w szkole sztuk teatralnych École Claude Mathieu, gdzie w 2009 r. otrzymała dyplom aktorski. Od 2015 r. związana z Operą na Zamku w Szczecinie. Śpiewa także w operach na całym świecie. Wykonane partie operowe to m.in.: Carmen w *Carmen* G. Bizeta, Amneris w operze *Aida*, Azucena w *Trubadurze*, Fenena w *Nabucco* oraz Ulryka w *Balu maskowym* G. Verdiego, Suzuki w *Madama Butterfly*, Zia Principessa w *Suor Angelica* i Zita w *Giannim Schiccim* G. Pucciniego, Dorabella w *Così fan tutte* W.A. Mozarta i Helena w *Pięknej Helenie* J. Offenbacha.

Sie ist Absolventin des Vokalstudiums in Frankreich (École Normale de Musique de Paris). Ihre Liebhaberei zu Schauspielkunst entwickelte sie auch in der Theaterkunstschule (École Claude Mathieu), wo in 2009 bekam sie das Diplom als Schauspielerin. Sie singt in der Operntheatern auf der ganzen Welt. Ihre Operrollen sind u. a.: Carmen in *Carmen*, Amneris in *Aida*, Azucena im *Troubadour*, Fenena in *Nabucco*, Ulryke im *Maskenball* von Verdi, Suzuki in *Madama Butterfly*, Zia Principessa w *Suor Angelica* und Zita in *Gianni Schicchi* von Puccini, Dorabella in *Così fan tutte* von Mozart und Helene in *Schöne Helene* von Offenbach.

Piotr Zgorzelski

Gherardo (Gianni Schicchi)

Absolwent Wydziału Matematyczno-Fizycznego Uniwersytetu Szczecińskiego oraz Państwowej Szkoły Muzycznej II stopnia w klasie śpiewu I. Górewicz. Uczył się śpiewu także u swego ojca B. Zgorzelskiego. Jest laureatem II Ogólnopolskiego Konkursu Wokalnego im. Franciszki Platówny we Wrocławiu, I Pomorskiego Konkursu Pieśni Polskiej w Bydgoszczy oraz zwycięzcą 8. Wielkiego Turnieju Tenorów w Szczecinie. Uczestniczył w licznych kursach wokalnych pod okiem znanych profesorów wokalistyki, m.in. R. Karczykowskiego i W. Maciejewskiego. Od 1995 r. jest solistą Opery na Zamku w Szczecinie. Współpracował z Filharmonią Narodową w Warszawie, Orkiestrą Kameralną w Toruniu, Filharmonią Dolnośląską, Operą Krakowską oraz Teatrem Wielkim – Operą Narodową w Warszawie.

Absolvent der Fakultät für Mathematik und Physik der Universität Stettin und der Staatlichen Sekundarmusikschule in der Gesangsklasse von Iwona Górewicz. Er studierte auch Gesang bei seinem Vater Bernard Zgorzelski. Er ist Preisträger des 2. Nationalen Franciszka Platówna-Gesangswettbewerbs in Breslau, des 1. Pommerschen Wettbewerbs für polnisches Lied in Bydgoszcz und Gewinner des 8. Großen Tenorsänger-Wettbewerbs in Stettin. Seit 1995 ist er Solist der Oper im Schloss Stettin. Er arbeitete mit Nationalphilharmonie Warschau, Kammerorchester Thorn, Niederschlesische Philharmonie, Krakauer Oper und Großem Theater – Nationaloper in Warschau zusammen.

Marcin Scech

Kompan 1 / Kamerad 1 (Pagliacci)
Gherardo (Gianni Schicchi)

Solista chóru. Z Operą na Zamku związany od 2000 r. Ukończył szcześcińskie szkoły muzyczne: I st. w klasie klarnetu i II st. w klasie śpiewu solowego. Jako śpiewak występuje zarówno w Polsce, jak i poza granicami kraju. W swoim dorobku ma partie chóralne i solowe. Wykonuje dzieła muzyki operowej i operetkowej, muzykę oratoryjno-kantatową, a także musicallową. Współpracował z Teatrem Wielkim w Poznaniu, Filharmonią im. M. Karłowicza w Szczecinie, Uckermärkische Bühnen Schwedt, Mecklenburgisches Staatstheater in Schwerin, Musica Viva w Bremen i Theater Vorpommern Graifswald/Stralsund.

Chorsolist. Mit der Oper im Schloss Stettin ist er seit 2000 verbunden. Er schloss die Musikschulen in Stettin ab: Primarschule in der Klarinettenklasse und Sekundarschule in der Solo-Gesangsklasse. Als Sänger tritt er sowohl in Polen als auch im Ausland auf. Er hat Chor- und Solopartien aufgeführt. Er führt Opern- und Operettenmusik, Oratorien und Kantaten sowie Musicals auf. Er arbeitete mit Teatr Wielki (Großtheater) in Posen, Mieczysław-Karłowicz-Philharmonie Stettin, Uckermärkische Bühnen Schwedt, Mecklenburgisches Staatstheater in Schwerin, Musica Viva Bremen und Theater Vorpommern Greifswald/Stralsund zusammen.

Sandra Klara Januszewska

Nella / Ciesca (Gianni Schicchi)

Śpiew studiowała w Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie J. Ozimkowskiego. Kształciła się także w Royal Academy of Music w Londynie pod okiem R. Davisa i I. Partridge'a. Śpiewaczka wystąpiła w Operze Krakowskiej w roli Cześnikowej w *Straszny dworzec Moniuszki* (spektakl dyplomowy). Podczas koncertu scen operowych na RAM zadebiutowała rolą Dorabelli z *Così fan tutte* Mozarta. Na deskach szcześcińskiej Opery na Zamku zadebiutowała w operze L. Petitgirarda *Guru*. Mezzosopranistka w swoim dorobku artystycznym ma m.in. partie oratoryjne z *Magnificatu* Bacha, *Requiem* Mozarta, *Stabat Mater* Pergolesiego i *d'Astorgi* oraz *Requiem* Verdiego.

Sie studierte Gesang an der Musikakademie in Krakau in der Klasse von J. Ozimkowski. Sie bildete sich auch an der Royal Academy of Music in London bei R. Davis und I. Partridge aus. Als Sängerin spielte sie an der Krakauer Oper in der Rolle von Cześnikowa in *Moniuszkos Gespensterschloss* (Diplomaufführung). Während des Konzertes von Opernszenen an der Royal Academy of Music debütierte sie mit der Rolle von Dorabella in Mozarts *Così fan tutte*. Sie ist Mezzosopranistin und hat in ihrer künstlerischen Arbeit unter anderem Oratorienrollen aus Bachs *Magnificat*, Mozarts *Requiem*, Pergolesis und d'Astorgas *Stabat Mater* und Verdis *Requiem*.

Iga Caban

Nella (Gianni Schicchi)

Studiowała w Akademii Muzycznej w Krakowie. Naukę kontynuowała w La Haute École de musique w Genewie w klasie M. Habeli. Swój debiut miała na deskach Opery Kameralnej w Warszawie w 2014 r., gdzie zagrała rolę Wandy w *Zamku na Czorsztynie* Kurpińskiego. Od tego czasu występuje na scenach muzycznych w kraju i za granicą. W 2016 r. zaśpiewała w barokowej operze *Il Giasone* Cavalliego w Genewie. W tym samym roku wystąpiła w Lozannie, wcieliła się w rolę tytułowej postaci z opery *Rita* Donizettiego. Jest laureatką Konkursu Carla Loewego i Międzuczelnianego Konkursu „W kręgu muzyki słowiańskiej”. Pozostaje pod opieką wokalną prof. P. Kusiewicza oraz mastry R. Werner. Obecnie związana jest z Akademią Sztuki w Szczecinie.

Sie studierte an der Musikakademie in Krakau. Sie setzte ihre Ausbildung fort in La Haute École de musique in Genf in der Klasse von M. Habela.

Ihr Debüt gab sie 2014 auf der Bühne der Kammeroper in Warschau, wo sie die Rolle von Wanda in Kurpińskis Oper *Schloss in Czorsztyn* spielte. Seitdem ist sie auf Musikbühnen in Polen und im Ausland aufgetreten. 2016 sang sie in der Barockoper *Il Giasone* von Cavalli in Genf. Im selben Jahr trat sie in Lausanne auf, sie spielte die Titelfigur der Oper *Rita* von Donizetti. Sie ist Preisträgerin des Wettbewerbs von Carl Loewe und des interuniversitären Wettbewerbs „Im Kreis der slawischen Musik“. Sie bleibt unter der stimmlichen Aufsicht von prof. P. Kusiewicz und von R. Werner. Derzeit ist sie mit der Akademie der Künste in Stettin verbunden.

Rafał Pawnuł

Betto (Gianni Schicchi)

Ukończył Akademię Muzyczną w Bydgoszczy w klasie L. Skrli i Akademię Muzyczną w Krakowie w klasie M. Rzepki. W roku 2012 był solistą Opery Národní divadlo Brno. Występował także w Operze Studio w Monachium, w Théâtre du Capitole de Toulouse (*Faust* Gounoda), w The European Opera Center, gdzie razem z Royal Liverpool Philharmonic Orchestra wykonał rolę Angelottiego w *Tosce Pucciniego*. DVD ze spektaklu *La Forza del destino* (Bayerische Staatsoper w Monachium) z jego udziałem nominowano do Gramophone Classical Music Awards 2017. Wielokrotnie był gościem na festiwalach oraz w teatrach operowych w Polsce i za granicą.

Er hat Musikakademie in Bydgoszcz in der Klasse von L. Skrla und auch Musikakademie Krakau in der Klasse von M. Rzepka angeschlossen.

In 2012 war er Solist des Opertheaters Národní divadlo Brno in Brünn. Er tritt auch in Studio Oper in München, Théâtre du Capitole de Toulouse (*Faust* von Gounod), und in The European Opera Center auf. Dort führte er mit der Royal Liverpool Philharmonic Orchestra die Angelotti – Partie in Puccinis *Tosca* auf. Sein DVD mit dem Spektakel *La Forza del destino* (Bayerische Staatsoper München) wurde auf Gramophone Classical Music Awards 2017 nominiert. Oftmals war er Gast an den Festivals der Opertheatern in Polen und in Ausland.

Leszek Holec

Betto (Gianni Schicchi)

Studiował w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy pod kierunkiem L. Skrli. Odbił mistrzowskie kursy wokalne, prowadzone m.in. przez M. Habelę, i kursy muzyki kameralnej M. Nosowskiej-Pasławskiej. Zadebiutował na Opernfestspiele in der Stiftsruine w Niemczech w 2012 r. rolą Hrabiego Ceprano w *Rigoletcie* Verdiego. W repertuarze ma m.in. takie partie: Figaro w *Weselu Figara* i Leporello w *Don Giovannim* Mozarta, Jagu w *Manru* Paderewskiego, Dziemba w *Halce* Moniuszki, Pistol w *Falstaffie* Verdiego. Wykonuje dzieła muzyki oratoryjno-kantatowej, m.in. Mozarta, Fauré, Brahmsa, Haydna. W 2013 r. uczestniczył w Złoty Głosach Mazowsza, w 2015 w II Ogólnopolskim Konkursie Wokalnym w Dreźnie.

Er studierte an der Musikakademie in Bydgoszcz unter der Leitung von L. Skrla. Er nahm an Meistergesangslehrgängen teil, unter anderem bei M. Habela und Kammermusikurse bei M. Nosowska-Pasławska. Sein Debüt gab er 2012 bei den Opernfestspielen in der Stiftsruine in Deutschland mit der Rolle des Grafen Ceprano in Verdis *Rigoletto*. Sein Repertoire umfasst solche Rollen wie Figaro in der *Hochzeit von Figaro* und Leporello in Mozarts *Don Giovanni*, Jagu in *Manru* von Paderewski, Dziemba in *Halka* von Moniuszko, Pistol in *Falstaff* von Verdi. Er führt Werke von Oratorien- und Kantatenmusik von Mozart, Fauré, Brahms, Haydn. 2013 nahm er an den Goldenen Stimmen von Masowien teil, 2015 am 2. Nationalen Gesangswettbewerb in Dreźnie.

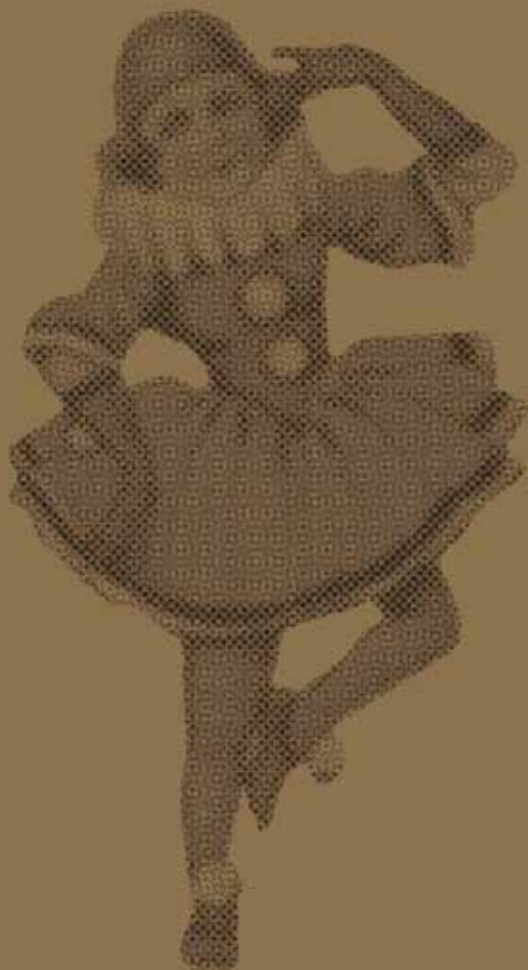
Janusz Lewandowski

Simone (Gianni Schicchi)

Jest absolwentem Akademii Muzycznej im. F. Nowowiejskiego w Bydgoszczy. Od 2001 r. solista Opery na Zamku w Szczecinie. Odtwórca dziesiątek solowych ról. Jest laureatem Srebrnej Ostrogi 2003 - specjalnej nagrody Towarzystwa Przyjaciół Szczecina dla wyróżniającego się młodego artysty teatru. Brał udział w nagraniu trzech płyt z operami: *Paria*, *Flis* oraz *Verbum nobile* S. Moniuszki, zarejestrowanych i wydanych przez DUX. Nagranie *Verbum nobile* zostało zwycięzcą prestiżowej International Classical Music Awards 2013 w kategorii opera. Odtwórca dziesiątek solowych ról. Dwukrotnie nominowany do nagrody Bursztynowego Pierścienia w kategorii aktor sezonu.

Er ist Absolvent der Feliks-Nowowiejski-Musikakademie in Bydgoszcz. Seit 2001 ist er Solist an der Oper im Schloss Stettin. Darsteller der Dutzende von Solo-Rollen. Preisträger des Preises „Silberner Sporn“ in 2003 – das ist ein Spezialpreis von der Stettin-Liebhaber-Gesellschaft für den herausragenden jungen Theaterartist. Er nahm in Tonaufnahmen der drei CD-s mit Opern von Stanislaw Moniuszko teil. Diese Tonaufnahmen wurden von DUX-Verlag aufgezeichnet und herausgegeben. Die Tonaufnahme der Oper *Verbum nobile* hat den renommierten Preis International Classical Music Awards 2013 in der Kategorie von Oper bekommen. Er wurde zweimal für Bernsteinring-Preis in der Kategorie Schauspieler der Spielzeit nominiert.

Michał Sobiech

Simone (Gianni Schicchi)

Studiował w Akademii Muzycznej w Łodzi pod kierunkiem A. Niemierowicza i P. Reznera. Zadebiutował w studenckim przedstawieniu *Zemsta nietoperza* J. Straussa. Następnie wystąpił w musicalu *Zorro*. W sezonie 2013/2014 zagrał główną rolę w musicalu *Łódź Story* W. Korcza. W 2014 r. wziął udział w koncertowym wykonaniu *Cyrulika sewilskiego* Rossiniego jako Figaro i zagrał główną rolę w operze *Aleko* Rachmaninowa. W 2018 r. wystąpił na deskach Teatru Wielkiego w Łodzi jak Herr Fluth w *Wesołych kumoszках z Windsoru* Nicolaia. Występował jako solista w Filharmonii Łódzkiej. W 2017 r. rozpoczął współpracę z Operą na Zamku, gdzie wykonuje partię Moralesa w *Carmen* Bizeta.

Er studierte an der Musikhochschule in Łódź unter der Leitung von A. Niemierowicz und P. Rezner. Sein Debüt gab er in der Studentenaufführung *Fledermaus* von J. Strauss. Dann erschien er im Musical *Zorro*. In der Saison 2013/2014 spielte er die Hauptrolle im Musical *Łódź Story* von W. Korcz. 2014 nahm er an einem in der Konzertaufführung der Rossinis *Barbier von Sevilla* Oper teil, wo er die Rolle Figaro gespielt hat. Er spielte auch die Hauptrolle in Rachmaninoffs Oper *Aleko*. Im Jahr 2018 trat er als Herr Fluth in den *Lustigen Weiber von Windsor* von Nicolai auf der Bühne des Großen Theaters in Łódź auf. Als Solist trat er in der Philharmonie in Łódź auf. 2017 begann er mit der Opera im Schloss Stettin zu arbeiten, wo er die Rolle von Morales in Bizets *Carmen* ausführt.

Paweł Wolski

Marco (Gianni Schicchi)

Absolwent Akademii Muzycznej w Poznaniu. Swoje umiejętności doskonalił na kursach mistrzowskich prowadzonych przez: H. Łazarską, J. Nesterenkę, R. Karczykowskiego, P. Kusiewicza i J. Rappe. W Poznaniu był solistą Teatru Muzycznego latach 2006–2008, a także współpracował z Teatrem Wielkim. Od 2008 r. jest solistą Opery na Zamku. W repertuarze ma ponad 30 partii operowych i operetkowych. Był wykonawcą dzieł muzyki oratoryjno-kantatowej od baroku do współczesności, włącznie z prawykonaniami utworów np. J. Stalmierskiego. W roku 2013 otrzymał nominację do Bursztynowego Pierścienia za rolę Leńskiego w *Eugeniuszu Onieginie* Czajkowskiego w reżyserii D. Bertmana.

Absolvent der Musikakademie in Posen. Er perfektionierte seine Fähigkeiten in Meisterkursen bei: H. Łazarska, J. Nesterenko, R. Karczykowski, P. Kusiewicz und J. Rappe. In Posen war er 2006–2008 Solist des Musiktheater und arbeitete auch mit dem Teatr Wielki zusammen. Seit 2008 ist er Solist der Opera im Schloss Stettin. Sein Repertoire umfasst über 30 Opern- und Operettenrollen. Er spielte Oratorien- und Kantatenmusik vom Barock bis in die Gegenwart, einschließlich der Uraufführungen von Werken von unter anderen J. Stalmierski. 2013 wurde er für den Bersteinring für die Rolle von Lensky in *Eugen Onegin* von Tschaikowski unter der Regie von D. Bertman nominiert.

Dawid Dubec

Marco (Gianni Schicchi)

Absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie śpiewu solowego Anny Radziejewskiej oraz w klasie dyrygentury chóralnej Violetty Bieleckiej. Debiutował jako Belcore w *Napoju miłosnym* Donizettiego w reżyserii Beaty Redo-Dobber na scenie Warszawskiej Opery Kameralnej. Brał udział w prapremierach młodych kompozytorów: Eunho Changa *Sacred Emily* i Andrzeja Karałowa *Kepler* oraz metaopery *De invitatione mortis*, której nagranie fonograficzne odbyło się w październiku 2018 r. Współpracował z Filharmonią Narodową w Warszawie, Operą na Zamku w Szczecinie, Operą i Filharmonią Podlaską w Białymstoku, Filharmonią Gorzowską, Warszawską Operą Kameralną.

Absolvent der Fryderyk-Chopin-Universität für Musik in Warschau in der Solo-Gesangsklasse von Anna Radziejewska und in der Dirigierklasse von Violetta Bielecka. Sein Debüt gab er als Belcore im Donizettis *Liebestrank*, unter der Regie von Beata Redo-Dobber an der Warschauer Kammeroper. Er nahm an Uraufführungen junger Komponisten teil: *Sacred Emily* von Eunho Changa und *Kepler* von Andrzej Karałow und auch in der der Metaoper *De invitatione mortis*, deren phonographische Aufnahme im Oktober 2018 stattfand. Er arbeitete mit der Nationalen Philharmonie in Warschau, der Oper im Schloss Stettin, der Oper und der Philharmonie in Białystok, der Philharmonie in Gorzów und der Warschauer Kammeroper zusammen.

Dawid Safin

Kompan 2 / Kamerad 2 (Pagliacci)
Pinellino, Gucio (Gianni Schicchi)

Od roku 2010 związany z Operą na Zamku jako artysta chóru. Obecnie student Akademii Sztuki w Szczecinie na Wydziale Edukacji Muzycznej na kierunku wokalistyka u prof. śpiewu Tomasza Krzysicy. Wystąpił w kilku rolach na scenie Opery na Zamku w Szczecinie: jako Posłaniec w *Traviacie* Giuseppe Verdiego w reżyserii Michała Znanieckiego pod batutą Vladimira Kiradjieva, Cowboy Jimmy w *Crazy for You* braci Gershwinów w reżyserii Jerzego Jana Połońskiego pod batutą Jerzego Wołosuika, Skrobek i Sarabanda w bajce *O krasnoludkach i Sierotce Marysi* Janusza Stalmierskiego w reżyserii Wiesława Łągiewki pod batutą Małgorzaty Bornowskiej, oraz w galach i koncertach sylwestrowych.

Seit 2010 ist er mit der Oper im Schloss Stettin als Chorsänger verbunden. Jetzt studiert er an der Kunstakademie in Stettin an der Abteilung für Musikpädagogik im Bereich Gesang bei Prof. Tomasz Krzysica. Er trat in verschiedenen Rollen auf der Bühne in der Oper im Schloss Stettin auf: als Bote in *Traviata* Giuseppe Verdis (Regie: Michał Znaniecki Leitung: Vladimir Kiradjiev), als Cowboy Jimmy in *Crazy for You* von Brüdern Gershwin (Regie: Jan Połoński, Leitung: Jerzy Wołosuik), als Skrobek und Sarabanda in der Musikfabel *Über Zwerge und Waise Marysia* (Musik Janusz Stalmierski, Regie: Wiesław Łągiewka, Leitung: Małgorzata Bornowska). Er tritt auch in der Galavorstellungen und Silvesterkonzerten auf.

Ruggiero Leoncavallo

Urodził się w 1857 r. w Neapolu, gdzie studiował w konserwatorium, po czym doskonalił się na uniwersytecie w Bolonii. Był zapalonym miłośnikiem twórczości Wagnera. Jego pierwsza opera nosiła tytuł *Chatterton*. Udało się ją wystawić dopiero w 1896 r. w Rzymie, dwadzieścia lat po skomponowaniu i w zmienionej wersji. Pierwsza jego opera, która święciła triumfy, to *Pajace*, wystawione w Mediolanie w 1892 r. To jedno z emblematycznych dzieł tzw. młodej szkoły włoskiej i nowego stylu zwanego weryzmem. Spośród piętnastu kolejnych oper i operetek żadna nie dorównała popularnością *Pajacom*, ani *Cyganeria*, powstała w rywalizacji z Puccinim, ani *Zazà* – jedyne dwa utwory wznawiane sporadycznie w naszych czasach, ani *Der Roland von Berlin*, skomponowany na zamówienie cesarza Wilhelma II. Leoncavallo zmarł w Montecatini w 1919 r. Nie dokończył dwóch ambitnych projektów. Pozostał na wieki autorem *Pajaców* oraz piosenki *Mattinata*, którą ukochał Caruso.

Er wurde 1857 in Neapel geboren, wo studierte er am Konservatorium und verbesserte sich anschließend an der Universität von Bologna. Er war ein begeisterter Liebhaber von Wagners Werk. Seine erste Oper war *Chatterton* betitelt. Sie wurde erst 1896 in Rom aufgeführt, zwanzig Jahre nach dem Komponieren und in der geänderten Fassung. Seine erste Oper, die Triumphe feierte, war *Der Bajazzo*, der 1892 in Mailand aufgeführt wurde. Sie ist eines der emblematischen Werke der sogenannten jungen italienischen Schule und der neuen Stil namens Verismus. Keines der fünfzehn folgenden Opern und Operetten war mit der Beliebtheit von *Bajazzo* konkurriert, entweder *La Bohème* (durch Wettstreit mit Puccini entstanden) oder *Zazà* - die einzigen beiden Stücke, die sporadisch in unserer Zeit wieder aufgenommen wurden, noch *Der Roland von Berlin* im Auftrag von Kaiser Wilhelm II geschrieben. Leoncavallo starb 1919 in Montecatini. Zwei ehrgeizige Projekte wurden nicht abgeschlossen. Er blieb für immer der Autor von *Bajazzo* und des Liedes *Mattinata*, das Caruso liebte.

Na podstawie książki *Tysiąc i jedna opera* Piotra Kamińskiego.

Nach dem Buch *Tausendundeine Oper* von Piotr Kamiński.

Giacomo Puccini

Urodził się w Lukce w 1858 r., w rodzinie muzyków. Uczył się w Istituto Musicale w rodzinnym mieście. Jego pierwsze kompozycje powstały w latach 1876–1877, a pierwsze poważne dzieło to *Msza 4-głosowa*. Studia kontynuował w konserwatorium w Mediolanie. Jego pierwsza próba teatralna to *Le Villi*. Popularność przyniosła mu jednak dopiero opera *Manon Lescaut*, wystawiona w 1893 r. w Turynie. Potem powstały arcydzieła: *Cyganeria* – 1896 r., *Tosca* – 1900 r. i *Madama Butterfly*. Po tej trylogii jednak minęło kilkanaście lat, zanim Puccini osiągnął kolejny sukces. Uznanie zdobył jego tryptyk złożony z jednoaktówek: *Plaszcz*, *Siostra Angelika* i *Gianni Schicchi*. W chwili gdy sięgał nowych szczytów w *Turandot*, zapadł na śmiertelną chorobę. Pogrzeb odbył się w Brukseli, później trumnę przetransportowano do Mediolanu, gdzie dwa dni później odprawiono oficjalną ceremonię pożegnalną.

Er wurde 1858 in Lucca als Sohn einer Musikerfamilie geboren. Er studierte am Istituto Musicale in seiner Heimatstadt. Seine ersten Kompositionen entstanden in den Jahren 1876-1877, und die erste ernsthafte Arbeit ist die *4-teilige Messe*. Er setzte sein Studium am Konservatorium in Mailand fort. Seine erste Theaterprobe ist *Le Villi*. Es war jedoch die 1893 in Turin erschienene Oper *Manon Lescaut*, die ihn populär machte. Dann kamen die Meisterwerke: *La Bohème* - 1896, *Tosca* - 1900 und *Madama Butterfly*. Nach dieser Trilogie waren es jedoch über ein Dutzend Jahre, bis Puccini einen weiteren Erfolg erzielte. Er erhielt Anerkennung für sein Triptychon, das sich aus Einaktakten zusammensetzt: *Il Tabarro*, *Suor Angelica* und *Gianni Schicchi*. Wenn er die neuen Höhen in *Turandot* erreichte, wurde er todkrank. Die Beerdigung fand in Brüssel statt, dann wurde der Sarg nach Mailand gebracht, wo zwei Tage später die offizielle Abschiedszeremonie stattfand.

Na podstawie książki *Tysiąc i jedna opera* Piotra Kamińskiego.
Nach dem Buch *Tausendundeine Oper* von Piotr Kamiński.

Artyści i pracownicy Opery na Zamku

w sezonie 2018/2019

Dyrektor

Jacek Jekiel

Zastępca dyrektora ds. artystycznych

Jerzy Wołosiuk

Soliści śpiewacy

Soprany: Lucyna Boguszewska, Joanna Tylkowska-Drożdż, Victoria Vatutina, Bożena Bujnicka*, Iga Caban*, Anna Farysej*, Sylwia Krzysiek*, Ilona Krzywicka*, Magdalena Marchewka*, Ewa Olszewska*, Gabriela Silva*, Anna Wiśniewska-Schoppa*, Aleksandra Wiwala*. **Mezzosoprany:** Gosha Kowalinska, Elwira Janasik*, Sandra Klara Januszewska*, Elżbieta Kaczmarzyk-Janczak*, Monika Korybalska*, Ewa Zeuner*. **Tenory:** Pavlo Tolstoy, Paweł Wołski, Piotr Zgorzelski, Wonhyeok Choi*, Juan Pablo Dupre*, Paul Gaugler*, Eric Fennell*, Adam Jeleń*, Tomasz Kuk*, Andrzej Lampert*, Pablo Martinez*, Juan Noval- Moro*, Alejandro Roy*, Paweł Skaluba*, Hubert Stolarski*, George Wanis*. **Barytony:** Tomasz Łuczak, Krzysztof Bobrzecki*, Dawid Dubec*, Stefan Hadzic*, Łukasz Hajduczenia*, Paweł Konik*, Mirosław Kosiński*, Christian Oldenburg*. **Basy:** Leszek Holec*, Guillaume Dessau*, Andrew Munn*, Rafał Pawnuł*, Leszek Skrla*, Rafał Songan*, Michał Sobiech*. **Bas-barytony:** Adam Kutny*, Janusz Lewandowski, Hubert Claessens*, Adam Tomaszewski*.

Aktorzy

Tomasz Bacajewski*, Karol Drodz*, Anna Januszewska*, Wiesław Łągiewka*, Mariusz Ostrowski*, Sonia Petrovna*, Jacek Piotrowski*, Jerzy Jan Połoński*, Sylwia Różycka*, Jakub Sokolowski*, Anastazja Simińska*, Dariusz Taraszkiewicz*, Marta Uszko*, Marta Wiejak*, Marek Żerański*

Dzieci: Artur Dziekarowski*, Alex Karczewski*, Hanna Papa*, Marcin Zymek*

* współpraca

Orkiestra

Dyrygenci: Jerzy Wołosiuk, Vladimir Kiradjiev, Małgorzata Bornowska, Florian Csi-zmadia*, Laurent Petitgirard*. **I skrzypce:** Danuta Organiściuk* (koncertmistrz), Krzysztof Buszczyk* (zastępca koncertmistrza), Aleksandra Głowacz*, Tomasz Rutkowski*, Anna Kaźmierska, Natalia Lebedeva, Maria Radoszewska, Maria Janusz Wojtasiak (inspektor orkiestry). **II skrzypce:** Misza Tsebriy*†, Olga Kharytonova, Paulina Majchrzak, Agnieszka Murawska. **Altówki:** Edyta Hedzielska*†, Ewelina Stępień*, Bogdan Krochmal, Marzena Rutkowska, Andrzej Słoniecki. **Wiolonczele:** Dariusz Dudziński*† (koncertmistrz), Małgorzata Olejak*, Włodzimierz Żylin*, Sylwia Dworzyńska, Mirosława Lignarska, Bogumiła Wójcik. **Kontrabasy:** Iurii Skakun*, Krzysztof Borkowski. **Flety:** Volodymyr Kopchuk*, Joanna Wojdyło*. **Oboje:** Michał Balcerowicz*, Dorota Jakóbska. **Rożek angielski:** Katarzyna Sobeńko*. **Klarnety:** Piotr Mróz*. **Fagoty:** Andriy Moroz†, Marcin Szczygieł. **Waltornie:** Rafał Kowalczyk*, Karolina Mikołajczyk*, Ivan Yurkou. **Trąbki:** Mansfet Masny*†, Igor Zuzafski*. **Puzony:** Arkadiusz Głogowski*, Oleksiy Haritonov*, Grzegorz Włodarczyk. **Tuba:** Sergii Shchur*. **Harfa:** Alicja Badach*. **Perkusja:** Renata Bułat-Piecka*†, Dominika Sobkowiak*

* muzyk solista, † prowadzący grupę

Chór

Kierownik chóru: Małgorzata Bornowska. **Soprany:** Małgorzata Górna, Kornelia Iwaćkowska, Małgorzata Kieć, Maria Krahel, Danuta Sowa, Kateryna Tsebriy, Marzena Wiencis*. **Alty:** Monika Gałczyk-Lewicka, Małgorzata Kotek, Krystyna Maziuk (inspektor chóru), Paulina Skrzypek, Marina Waszyńska, Justyna Zawilińska, Małgorzata Zgorzelska*. **Tenory:** Andrzej Budziszewski, Adam Kacperski, Ivan Kit, Marcin Seech*, Piotr Urban. **Basy:** Dariusz Hibler, Winicjusz Jankowski, Dariusz Kotlarz, Dawid Safin, Jarosław Zadon

* solista chóru

Balet

Kierownik baletu: Karol Urbański, Marta Pietrzyk (masażystka-rehabilitantka). **Soliści:** Karolina Cichy-Szromnik (inspektor baletu), Ksenia Naumets, Paweł Wdówka. **Koryfeje:** Żaneta Bagińska, Klaudia Batista, Olga Kuźmina-Pietkiewicz, Aleksandra Głogowska, Nayu Hata, Patryk Kowalski, Vasył Kropyvnyi, Piotr Nowak, Maksim Yasinski, Pedro Rizzi, Łukasz Przespolewski. **Zespół baletowy:** Aleksandra Januszak, Monika Kieliba, Daryna Kołodziejczyk, Nadine de Lume, Emma McBeth, Stephanie Nabet, Julia Safin, Roger Bernad, Jeppe Jakobsen, Yu Yamani

Korepetytorzy-akompaniatorzy

Olha Bila, Olha Bilas

Inspicjenci

Katarzyna Berowska, Maria Malinowska-Przybyłowicz

Dział dekoracji i obsługi sceny

Andrzej Kieć (kierownik), Katarzyna Meronk (z-ca kierownika), Waldemar Andrzejak, Andrzej Brzeskot, Damian Jabłonowski, Józef Jaworski, Ryszard Kotecki, Filip Misiewicz, Paweł Nowakowski, Maciej Pieróg, Marek Prusakowski, Marcin Telega, Krzysztof Wojtasik, Valerii Zagajevskiy, Piotr Żuk

Dział kostiumów i charakteryzacji

Agata Tyszko (kierownik), Wanda Caban, Marzena Głuch, Dorota Jagodzińska, Wiesława Misiewicz, Anna Skowron, Bożenna Sobera, Justyna Szulc-Urban, Małgorzata Tatar. Agata Włodarczyk, Wiesława Zygmunt

Dział elektro-akustyczny

Dawid Karolak (kierownik), Zbigniew Carlo, Adrian Jankowski*, Jakub Jankowski, Paweł Kois, Andrzej Kryński, Jakub Skowroński

* współpraca

Administracja

Sekretariat: Agata Gwóźdź. **Manager Opery:** Karolina Bindas. **Dział finansowo-księgowy:** Elżbieta Cegielska (główny księgowy), Monika Saldan, Maria Dziecioł, Elżbieta Huk, Dagmara Lis. **Dział marketingu:** Anna Markiewicz-Czaus (kierownik), Kinga Baranowska, Anna Basek, Magdalena Jagiełło-Kmieciak (rzecznik prasowy), Piotr Juny, Maciej Mizgalski, Marta Peszko. **Dział administracyjno-gospodarczy:** Joanna Prokoćka (kierownik), Andrzej Betka, Mateusz Fryśny, Janusz Grzegorzczak, Danuta Kościelna, Robin Mamrot, Marek Pawlonka, Agnieszka Płocha, Andrzej Rzeszutek, Ewa Świerzyńska, Bożena Wąsik. **Dział organizacji pracy artystycznej:** Katarzyna Ładczuk (kierownik), Joanna Marcinkiewicz, Szymon Piotrowski (stroiciel fortepianów), Misza Tsebriy (bibliotekarz). **Gł. spec. ds. fund. zewnętrznych i sponsorów:** Agnieszka Piszczalka. **Gł. spec. ds. obchodów Roku Moniuszkowskiego:** Urszula Frymus. **Dział kadry:** Małgorzata Pigan (kierownik), Monika Marszałek. **Kasa opery:** Iwona Huk, Marzena Kaczmarek-Pudło **Archiwum:** Monika Marszałek. **Specjalista ds. BHP:** Grażyna Chojna

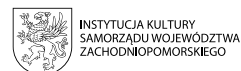

OPERA NA ZAMKU W SZCZECINIE

ul. Korsarzy 34
70-540 Szczecin

Kasa czynna:
wt.-pt. 12.00-18.00
sob. 14.00-18.00
tel: +48 91 43 48 106

www.opera.szczecin.pl
FB: OperaNaZamku

sponsor sezonu 2018/2019

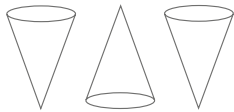

partner opery na zamku

współpraca redakcyjna

Na okładce wykorzystano plakat autorstwa Rafała Olbińskiego
Redakcja programu: Magdalena Jagiełło-Kmieciak
Tłumaczenie: Wojciech Kral
Projekt i skład programu: Maciej Mizgalski

Auf dem Umschlag wurde das Plakat von Rafał Olbiński für das Spektakel benutzt
Redaktionsbearbeitung: Magdalena Jagiełło-Kmieciak
Übersetzung: Wojciech Kral
Grafik, Design und Programmgestaltung: Maciej Mizgalski

Grafiki w programie stworzono na bazie oryginalnych rycin będących w domenie publicznej.

Program wydrukowano na papierze pochodzących w całości z recyklingu.
Das Programm wurde in Gesanten auf Recyclingpapier gedruckt.

